

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

နာမည်ရေးဆွဲချစ်ချင်သည်

အခန်း(၁)

နေ့လယ် လူရှင်းချိန် တိတ်ဆိတ်နေချိန်မို့ ဝေါခနဲဝင်လာသော ကားသံကို မီးဖိုခန်းထဲမှ သေချာစွာ ကျယ်လောင်စွာ ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်တာမို့ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်နေသူတွေအားလုံး ခေါင်းမတ်သွားကြ၏။

သူတို့ အနားမှာ လိုအပ်တာ လုပ်ပေးနေသည့် ကြီးကြီးစိုးပင် နားကို စွင့်ထားတာ တွေ့ရသည် ။

ထမင်းစားပွဲမှာ ခူးခပ်ပြီးသား အပြည့်အစုံဖြစ်ပါလျက် ကြီးကြီးစိုးက အနားမှာ နေကာ စားနော်၊ ဝအောင်စား၊ ဟိုဟာလေး မြည်းကြည့်စမ်း၊ သည် ဟာလေး မြည်းကြည့်စမ်း၊ အားရပါးရ စားစမ်းဆိုတာလေးတွေနှင့် ထာဝစဉ် ဂရုစိုက်တတ်သည် ။

သားသမီးမရှိသော ကြီးကြီးစိုးနှင့် လေးလေးခိုင်ကိုသည် က ပန်းချီသမားအားလုံးက မိဘလိုဖြစ်နေကာ လေးစားချစ်ခင်ကြသည် ။

စုစုပေါင်း ပန်းချီဆရာ ဆယ့်တစ်ယောက်မှာ အပြင်သွားသူသွား၊ အိမ်ပြန်သူပြန်နှင့် ယခုထမင်းစားချိန်မှာ ငါးယောက်ပဲရှိသည် ။

ပန်းချီဆွဲသော အလုပ်ခန်းနှင့် တွဲနေသည့် သည် နှစ်ထပ်တိုက်ကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားကာ ဝင်ထွက်စားသောက်တတ်ကြသည်

။

ကြီးကြီးစိုးတို့ ကလည်း သား(၁၁)ယောက် မွေးထားသော မိဘတွေ

သဖွယ် သူတို့ အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီး ရှာပါသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးက သည် 'ပန်းရိပ်မြုံ'လေးကို ခင်တွယ်ကြသည်။ ။ တစ်ရက်တလေပင် မလာဘဲ မနေနိုင်ကြ။

ရွယ်တူအပေါင်းအသင်းတွေချည်း ပန်းချီဆွဲလိုက်၊ စားလိုက်သောက်လိုက်၊ ပျော်ပါးလိုက်နှင့် အရမ်းကို ကျေနပ်နေကြသည်။ ။

"ကြီးကြီးစိုး . . . ဘယ်သူလာလဲ မသိဘူး"

"အေး . . . ကားသံကြားတယ်"

"ကားနဲ့ ဆို ကိုရဲပြန်လာတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်"

ဝင်းကိုက ခပ်အေးအေး မှတ်ချက်ချသည်။ ။

သူတို့ ဆယ့်တစ်ယောက်ထဲမှာ သည် 'ပန်းရိပ်မြုံ'ကို ကားနှင့်လာနိုင်တာဆိုလို့ ကိုရဲတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည် မဟုတ်လား။

ကျန်သည့်လူတွေက ဘတ်စ်ကား ဒါမှ မဟုတ် စက်ဘီးလောက်နှင့်ပဲ လာနိုင်တာ သိပြီးသား။

"မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ ဒါ ကိုရဲ ကားသံ မဟုတ်ဘူး "

ကိုရဲ၏ ကားပေါ် ထာဝစဉ် လိုက်ပါတတ်သော ဆန်းညွန့်က ပိုင်ပိုင်ပဲ ငြင်းချက်ထုတ်သည်။ ။

ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ပြီးကြပြီဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမှ မစားသေးတာမို့ အိမ်ရှေ့က ကားသံကို အဖြေသိလိုပုံနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်လာကြသည်။ ။

"နေ . . . နေ သားတို့ နေကြ၊ ထမင်းစားမှာ စား၊ ကြီးကြီး ထွက်ကြည့်လိုက်မယ်"

စကားသံက မြန်သလို ခန္ဓာကိုယ် ဝဖိုင့်ဖိုင့်မှာ လည်း အလွန်မြန်ဆန်
စွာ ရွေ့လျားပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။

"ကဲ . . . စားကြ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ပြီးရင် အလုပ်ဆက်ကြရဦးမှာ "

သူတို့ ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ကိုကြီးတာဖိုးက စတင်စား
သောက်ရင်း ပြောလိုက်မှ ထမင်းဆီ စိတ်ပြန်ရောက်သည်။ ။

အိမ်ရှေ့သံပန်းတံခါး အပြင်ဘက်မှာ နွဲ့နွဲ့လေး ရပ်နေသည့် မိန်းမင
ယ်လေးကို မြင်လိုက်ရသည် တွင် ကြီးကြီးစိုးစိုးခြေလှမ်းတွေ အပြေးတစ်ပို
င်းသွက်ကာ သော့တွဲကို အမြန်ယူပြီး ကမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်ပေးလို
က်သည်။ ။

"ဟယ် . . . သမီးလေး၊ သတင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ၊ တစ်ယောက်
တည်းလား၊ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ"

"ဒီနေ့ပဲ"

"လာ . . . လာ . . . သမီးလေး၊ ဒယ်ဒီကော မပါဘူးလား"

ဝမ်းသာအယ်လဲ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုရင်းမှ မေးခွန်းတွေ တရစပ် မေး
မိသည်။ ။

တံခါးကိုပြန်ပိတ်၊ ကလေးမလေးနှင့်အတူ
ဧည့်ခန်းဘက်ဆီလှမ်းရင်း ကြီးကြီးစိုးစိုး ဝမ်းသာနေမိသည်။ ။

ဆရာက သူ့သမီးကို လွမ်းနေတာ မဟုတ်လား။ ခုလိုရောက် လာပြီ
ဆိုတော့ ဆရာ အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်သွားမှာ သူမသေချာသိသည်။ ။

ကြီးကြီးစိုးစိုး ချိုသာစွာပြုံး၏။ ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော ဆရာ့သမီး
လေးကို ချစ်ခင်စွာကြည့်မိရင်း ပျော့ပျောင်းနုဖပ်လွန်းသော လက်က

လေးကိုပါ လှမ်းဆုပ်မိသည်။ ။

"အိမ်ကိုရောက်တော့ ဒယ်ဒီက အပြင်သွားနေတယ်၊ မီးချယ်နဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဒီမှာ များ ရှိမလားလို့ မီးချယ် လိုက်လာတာ"

"ဟုတ်လား၊ သမီးလေး ဒယ်ဒီ မနက်အစောကြီးကတော့ ခဏလာ သား၊ နောက်ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးလို့ ဆိုလား၊ ပြန်သွားတာပဲ၊ သမီး လေးက ရန်ကုန်ကို ဒီနေ့ရောက်မယ်ဆိုတာ ကြိုမပြောထားဘူးလား၊ သိ ရင် သမီးလေး ဒယ်ဒီကြိုနေမှာ ပေါ့ကွယ်"

"မီးချယ်က မပြောဘဲ ဒီတိုင်းလာခဲ့တာ၊ ဘွားလေးကလည်း သိပ်လွှ တ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပေါ့ကွယ်"

"ကြီးကြီး"

"ဟင် . . . ဘာလဲ သမီးလေး"

"ကြီးကြီး အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ပန်းချီဆွဲတဲ့ ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးနေတာလေ"

"ဟင် . . . ထမင်းစားရင်းတန်းလန်း ထလာတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးက စားပြီးသားပါ"

"ပန်းချီဆရာတွေ အများကြီးပဲလား"

"အေးကွယ့် . . . ဒီနှစ်များ လာတယ်၊ အားလုံး(၁၁)ယောက်"

ဆက်တီနား ရောက်နေပေမယ့် မထိုင်သေး။ သူ သိချင်တာတွေ မေး နေသေး၏။

"ထိုင်လေ . . . သမီးလေး၊ ဘာစားမလဲ၊ ကြီးကြီး ယူလာခဲ့မယ်"

"ဟင့်အင်း . . . မဆာဘူး ကြီးကြီး၊ မီးချယ်အတွက် ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့"

"

"ဘယ်ဟုတ်ပျိုမလဲ သမီးရယ်၊ တစ်ခုခုတော့"

"တကယ်မဆာလို့ ပါ၊ မီးချယ် စားချင်ရင် ပြောမှာ ပေါ့၊ ကြီးကြီးက မရောက်တာကြာလို့ မီးချယ်အကြောင်းတွေ မေ့ကုန်ပြီထင်တယ်"

"အမယ်လေး မမေ့ပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ ကြီးကြီးက အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေတာ၊ မယုံရင် သမီးလေး ဒယ်ဒီကိုမေးကြည့်၊ ကြီးကြီးရော သမီးလေးရော အမြဲတမ်းမေးနေရတာ"

ပွင့်လင်းစွာ တခစ်ခစ် ရယ်ပြောလိုက်သောအခါ ပို၍ ချစ်စဖွယ် ကောင်းသွားရသည်။ ။

သားသမီး မရှိသူမို့ ကြီးကြီးစိုး ရင်ထဲ ဆရာသမီးကို သမီးအရင်းလို ခင်တွယ်မိတာ အမှန်ပါ။

ငယ်စဉ်ကလေးကတည်းက ချစ်ခဲ့ရသည်။ ။

သဘောမနော ကောင်းလွန်းသော၊ စိတ်ထားပြည့်ဝလွန်းသော၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ် ဖော်ရွေတတ်သည့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာ၏ သမီးမို့လည်း ပို၍ သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

"သမီးလေးက မမြင်ရတဲ့ နှစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ လှလိုက်တာကွယ်၊ ငယ်ရုပ်ဆိုလို့ ဒီဆံပင်ကောက်လေးတွေပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ကြည့်စမ်း . . . ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"တကယ်လား ကြီးကြီး၊ မီးချယ် တကယ်လှတယ်နော်"

"ဪ... တကယ်ပါကွယ်၊ အရမ်းလှ တအားချော"

ကြီးကြီး၏ လက်မောင်းကို ခိုတွဲလိုက်ရင်း ရွှင်မြူးစွာရယ်လိုက်မိသည်။ ။

မီးချယ် မညာချင်ပါဘူး။

သူများ တွေ လှတယ်ချောတယ်ပြောရင် မီးချယ်က သိပ်ပျော်တာ၊ ဘယ်လောက် ကြားရကြားရ ရိုးကိုမသွားတာ။

ဧည့်ခန်းမှာ တစ်ဦးတည်းထိုင်နေမည့်သူ မဟုတ်မှန်းသိတာမို့ ကြီးကြီးစိုးက ထမင်းစားခန်းထဲထိ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ။

စကားတွေ တီတီတာတာဆိုရင်း ရွှဲနွဲ့စွာပါလာသော သူ့ကို ထမင်းစားနေသူ ငါးယောက်စလုံးက တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ ။

"ကြီးကြီး... အဲဒါလား ပန်းချီဆွဲတဲ့ သူတွေဆိုတာ၊ မီးချယ် မြင်ဖူးတဲ့ လူလဲ... ဟင် ကိုတာဖိုးကြီး၊ ကြည့်စမ်း မီးချယ်ကို ထမင်းစားတောင် မခေါ်ဘူး"

"ဟာ... မချယ်ရီ၊ ကျွန်တော် မထင်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ၊ ခေါ်ပါတယ်ဗျာ၊ ထမင်းစားပါဦး"

"ဟင်း... ခုမှ ၊ စားပါ စားပါ၊ မီးချယ် အလကားစတာ"

ကျန်လေးယောက်က ကိုကြီးတာဖိုးကို ပြူးပြဲကြည့်ကြသည်။ ။ ကော်ရုပ်လေးလို ကောင်မလေးနှင့် သိနေပါလား။ ကိုတာဖိုး အလာကြီးပဲဆိုတာ မပြောဘဲနှင့် သိသာလောက်အောင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ။

"အဲဒါ ဆရာဦးဝင့်ပန်ရဲ့ သမီး ချယ်ရီဝင့်ပန် ဆိုတာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ကို တစ်ခါပြောဖူးပါတယ်"

သွားအဖြဲသားနှင့် ကိုကြီးတာဖိုး လေသံက ဂုဏ်ယူဟန်အပြည့်နှင့်။

အကုန်လုံး ပြုံးစိစိ ခေါင်းညိတ်ကြသည် ။ ပြီးတော့ ချယ်ရီဝင့်ပန်ဆိုသော ကော်ရပ်လေးနယ် လှပနိုင်လွန်းသူအား အားမနာတမ်း တက်ညီလက်ညီ လှည့်ကြည့်ကြပြန်သည် ။

"မချယ်ရီ . . . ဒါ ဒီနှစ်မှ ရောက်လာတဲ့ လူသစ်တွေလေ၊ ဆန်းညွန့်၊ ဝင်းကို၊ ခိုင်ဆက်၊ မင်းသော်တဲ့ "

တစ်ယောက်စီ လက်ညှိုးထိုးပြီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည် ။

ချယ်ရီ ပြုံးလျက် ခေါင်းဆတ်ပြသည် ။

"ပန်းချီဆွဲတာကော အဲဒီနာမည်တွေနဲ့ ပဲလား၊ မီးချယ် မကြားဖူးပါလား"

ဒယ်ဒီရော၊ ဒယ်ဒီတပည့် လေးလေးခိုင်ပါ ထူးချွန်ထက်မြက် အရည်အချင်း ပြည့်သူတွေသာ ရွေးချယ်တတ်တာမို့ ချယ်ရီမေးမိခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဟာ . . . ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အဲဒီနာမည်တွေက သတ်သတ်၊ ကဗျာဆန်ဆန်လေးတွေပေါ့ဗျာ၊ ပြောရင် ခပ်ဆန်းဆန်းချည်းပဲ"

"အမယ်လေး . . . ဒါဆိုလဲ နေပါတော့ ကိုတာဖိုးကြီးရယ်၊ လူ ၁၁ ယောက်ကို မူရင်းနာမည်တွေရော ဆန်းပြားတဲ့ နာမည်တွေပါ မှတ်ရမယ်ဆိုရင် မီးချယ်သေရော၊ ဒီတိုင်းပဲကောင်းပါတယ်၊ ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်"

လေးယောက်စလုံး မျက်နှာတွေ မည်းသွားကြ၏။

နာမည်လေး မှတ်ရမှာ ပင် ခေါင်းရှုပ်ပါသည် ဆိုသောပုံစံနှင့် သည်

ကောင်မလေးကို ချက်ချင်း စိတ်ချဉ်ပေါက်သွားကြသည်။ ။

ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ ဘဝင်လေဟပ်မလေးပဲ။

တူညီသော မှတ်ချက်တွေနှင့် ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်မိပေမယ့် ကောင်မလေးက မဖြူ။ ခပ်တည်တည်နှင့်ရယ်ရှိန်မပျက်။

ဒူးဆစ်ဖုံးရုံ ဂျင်းဘောင်းဘီ အရှုံ့လေးနှင့် စပို့ရှပ်လက်ရှည်အဖြူ ပွပွကြီးကို တွဲဝတ်ထားသည်။ ။

ထိုစပို့ရှပ်ပေါ်မှ ခေါင်းစွပ်ချိုင်းပြတ် ဆွယ်တာအပြာရင့်လေးကို ထပ်ဝတ်ထား သည်။ သူမ ရယ်နေတော့ လည်ပင်းမှာ တလက်လက် လှုပ်ခါနေသည် က တစ်လက်မထုထည်ခန့်ရှိမည့် သံကြိုးပုံငွေရောင်ဆွဲကြိုးကြီးပဲဖြစ်သည်။ ။

မလေးသလို ဆွဲထားနိုင်တာ အံ့ဩရပါသည်။ ။

ခြေထောက်မှာ တော့ ဖန်သားလို ကြည်လဲ့ပြောင်ဝင်းနေသည့် လေဒီရှူးအပြာရောင်ကို စီးထားသည်။ ။

ငွေရောင် ဟဲန်ချိန်းတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော လက်ကလေးနှင့် နဖူးပေါ်မှ ဆဲပင်ဝဲဝဲကောက်လေးတွေကို သပ်တင်ပြီး ရယ်နေဟန်က မကြည်စိတ်နှင့် ကြည့်မိသော သူတို့ မျက်စိကိုပင် ငြိမ်သက်ငေးစိုက်စေပါသည်။ ။

ပြင်ဆင်ဆေးခြယ်ထားခြင်း လုံးဝကင်းစင်သော မျက်နှာနုနုလေးက နုဖပ်ဝင်းလက်နေကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲနေတာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်ကောင်းလှသည်။ ။

"ကြီးကြီး . . . မီးချယ် ဟိုဒီလျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"အေး . . . အေး"

ထမင်းစားခန်းအဝမှ လှစ်ခနဲပျောက်သွားတာနှင့် ဝင်းကိုတို့ ကိုကြီး
တာဖိုးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်ကြသည်။ ။

ထမင်းစားနေတာဆိုတော့ စကားတွေ သိပ်ပြောလို့ လည်း
မကောင်း။

ပြီးတော့ ထိုကော်ရုပ်မလေးကို ချစ်လွန်းဟန်ပြသော ကြီးကြီးစိုးက
လည်း အနားမှာ ရှိနေသဖြင့် ထမင်းကိုသာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ငဲ့စားဖြစ်နေ
ကြသည်။ ။

"ဆရာသမီးလေးလေ၊ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ ကလေးလေးအတိုင်း
ပဲ၊ စိတ်ကောင်းလဲ သိပ်ရှိတာ၊ သူ့အဖေအတိုင်းပဲ"

မင်းသော်က ကြီးကြီးစိုး မမြင်အောင် နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။ ။

ကြီးကြီးကတော့မသိ။ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ဆက်လက် ညွှန်းဆိုနေသည်။ ။

လေးစားရသော ကြီးကြီးစိုးကို ဘာမှ စောဒက မတက်ချင်တာမို့ ပြ
န်မပြောမိပေမယ့် 'ချစ်စရာကောင်းတာလေးကလွဲရင် သုံးလို့ ရမယ့်ပုံ မ
ပေါ်ပါဘူး၊ လျှပ်ပ လာလေးဖြစ်မှာ ပါ' ဆိုတာတော့ ကိုတာဖိုးမှ လွဲလျှင်
စိတ်ထဲမှာ ပြောမိကြတာချည်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

ထမင်းစားခန်းမှ ပျံ့လွင့်လာသော ကြီးကြီးစိုး၏ စကားတွေ နား
ထောင်ပြီး ချယ်ရီဝင့်ပန် ပြုံးမိသည်။ ။

သည် အိမ်လေးကို လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်နီးပါးက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူး
သည်။ ။ ယခုတစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်တော့လည်း စိမ်းမနေ။

အထားအသို၊ အပြင်အဆင်လေးတွေ အနည်းငယ်ပြောင်းလဲရုံမှ အ

ပ ယခင်အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ကြီးကြီးစိုးစိုးကလည်း ရုတ်တရက် ရောက်လာသောသူ့ကို ဟိုစဉ်ကလို ပဲ နွေးထွေးကြင်နာဟန် အပြည့်နှင့် လက်ခံသည်။ ။

မှန်ပြတင်းမှ ခြံထဲကိုကြည့်မိတော့ ကြီးကြီးစိုးစိုး ပြုစုထားသော ပန်းပင်တွေကို စုံလင်စွာ လှမ်းတွေ့ရသည်။ ။

သည် ဘက် ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ကက်ဆက်နှင့် ကက်ဆက်ခွေတွေ ကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်မိသည်။ ။

ဖွင့်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ခြေတစ်လှမ်းပြင်ပြီးမှ ပြန်ရပ်နေလိုက်သည်။ ။

ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ မြူးမြူးကြွကြွ အခွေတွေ့မိလို့ ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့ရင် တေးသွားနှင့်အတူ ကချင်တတ်သော ကိုယ့်အကျင့်ကို ကိုယ့်ဘာသာ သတိပြုမိတာမို့ မဖွင့်တော့ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ။

လျှောက်ကြည့်မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ ကြည့်စရာ ဘာမျှမရှိ။ သားသမီးမရှိသော ကြီးကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ဂေဟာလေးမှာ ချယ်ရီအတွက် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာ ဘာမျှမရှိပါ။ ။

"ဟင် . . . သားနားလှချည်လား"

အိမ်နှင့်တွဲလျက်ထုတ်ထားသော အပြာရောင် အဆောင်သစ်ကလေးကို ချယ်ရီ ခုမှ မြင်မိသည်။ ။

ငါ့နှယ် ဝင်ဝင်လာချင်းတော့ သတိမထားမိပါလား။

ခါတိုင်း ချယ်ရီ လာနေတုန်းက သည် လို ခမ်းနားကျယ်ဝန်းမှုမရှိပါ။ သာမန် တိုက်ခံအဆောင်ကျဉ်းလေးပဲဖြစ်သည်။ ။

ခုတော့ သည် လိုမဟုတ်။

မီးချောင်းကြီးတွေ၊ မီးအုပ်ဆောင်းတွေ၊ နံရံကပ်မီရီတွေ၊ ဖော်မိုက်
ကာအုပ်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ ပန်းချီကားတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊
ပန်းချီဆွဲကိရိယာ အစုံအလင်နှင့် အပြင်က နည်းနည်းလေး လှမ်းမြင်ရ
တာနှင့်ပဲ စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ အလွယ်တကူ ပွင့်ကာ ချယ်ရီ ဝင်သွားလို
က်၏။

ပန်းချီဆွဲလက်စ ပစ္စည်းပစ္စယတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသော စားပွဲတွေ
ပေါ် ချယ်ရီ ခုမှ သေချာကြည့်မိသည် ။

ဆေးဘူးတွေ၊ ဆေးစပ်ခွက်တွေ၊ ခဲတံတွေ၊ စုတ်တံဘူးတွေနှင့်အတူ
ဆွဲလက်စ ရုပ်ပြပန်းချီများ ၊ လိုင်းဖော်ပြီးရုံ မျက်နှာဖုံးပန်းချီကားများ ၊
ကာလာဝင် ရုပ်လုံးကြွနေပြီဖြစ်သော ပန်းချီကားများက ချယ်ရီကို ဆွဲ
ဆောင်နေကြသည် ။

ဟိုအရင်က သည် လောက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး မဟုတ်ပါ။ ချယ်
ရီ မှတ်မိသလောက် ပန်းချီဆွဲသည့် လူသုံးလေးယောက်ပဲရှိသည် ။ ဒါလ
ည်း အမြဲတမ်းကြီး မဟုတ်။ လာချင်သည့်အခါ လာပြီး တစ်ခါတစ်ရံဆို
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိတတ်။

ချယ်ရီ ညာဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာဖြစ်သည် ။ တံခါးဖွင့်ဝင်ရော
က်လာခဲ့တာ အလယ်ခန်းဖြစ်ပြီး ထိုအခန်း၏ ဘယ်ညာမှာ အခန်းတစ်ခ
န်းစီ ရှိနေသေးသည် ။

ထိုအခန်းက ပိုသန့်ပြန့်နေသည် ။ ထောက်ထားသော ကင်းဗတ်တွေ
က တစ်ခန်းလုံးပြည့်နေကာ ဆေးစပ်ခွက်တွေတင်ထားသော စားပွဲပိုင်း

လေးလေးခုကို အလယ်မှာ စီထားသည်။ ။

သည် အခန်းမှာ ရုပ်ပြပန်းချီနှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝမတွေ့ရ။

လျှောက်သာ ကြည့်နေရသည် ဘာမှ နားမလည်တာကို ချယ်ရီစိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်နေရ၏။

ပန်းချီအကျော်အမော်ဖြစ်သော ဒယ်ဒီသမီး ဖြစ်ပေမယ့် တစ်သက်လုံးနေလာတာ ဘွားလေးထံမှာ မို့ ပန်းချီနှင့်ချယ်ရီသည် သူစိမ်းတွေလို ရှိခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ ဒယ်ဒီ ပန်းချီဆွဲနေတာကို အနားမှာ ထိုင်ကြည့်ဖူးသည်။ ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ မေမေ မရှိတော့တာမို့ ဒယ်ဒီက လုပ်ငန်းရှိရာ ရန်ကုန်မှာ ပဲနေပြီး ချယ်ရီကို ပြင်ဦးလွင်မှ ဘွားလေးထံ ပို့ထားခဲ့သည်။ ။

သည် ကတည်းက ပန်းချီနှင့် စိမ်းခဲ့တာပါပဲ။

တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး စောစောက ဝင်လာခဲ့သော အလယ်ခန်းဆီ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ ထိုမှ တစ်ဆင့် တံခါးခပ်ဟဟလေးပွင့်နေသော ဘယ်ဘက် အခန်းဆီ တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့မိသည်။ ။

"ဟင်"

ချယ်ရီ နှုတ်ခမ်းပွင့်သွားအောင်ပင် အံ့ဩမိပါသည်။ ။

သုံးခန်းအနက် အကျယ်ဝန်းဆုံးနှင့် အသားနားဆုံးဖြစ်သည်။ ။ ပန်းချီကားချပ်တွေကလည်း မနည်း။ သူ့နေရာနှင့်သူ အစီအရီ လွန်စွာ လှပဆန်းသစ်နေ၏။

တံခါးဝမှာ ရပ်နေရာမှ တစ်ခန်းလုံး မျက်လုံးဝေကြည့်မိသည်။ ။

ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ တံခါးသေးသေးနှစ်ချပ်သည် အိမ်သာနှင့် ရေချိုးခန်းတွဲလျက် ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

ကြီးကြီးစို့ တိုက်ကြီး၏ အောက်ထပ်မှာ ရော အပေါ်ထပ်မှာ ပါ ရေချိုးခန်းတွေ၊ ရေအိမ်တွေရှိပါလျက် သည် မှာ သီးခြားထပ်လုပ်ထားတာကိုကြည့်လျှင် ဤအခန်းထဲမှာ ပန်းချီဆွဲသူသည် တော်တော်လေးကြီးကျယ်ပုံပဲဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ။

ပြီးတော့ ဒရင်းဘက်အနီရဲရဲတစ်ခုကို ချထားပြီး ဘေးကစားပွဲပုလေးမှာ စီးကရက်ဘူး၊ ပြာခံခွက်၊ ရေခဲရေပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ နောက် စတီးပန်းကန် အပြန့်လေးတစ်ခုပါ တင်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ။

ဒါတင်မဟုတ်သေး။ သူနံဘေးမှာ ရေခဲသေတ္တာခပ်ရွယ်ရွယ် တစ်လုံးလည်း ရှိနေသေးသည်။ ။

နံရံထောင့်က ချိတ်မှာ အင်္ကျီနှစ်ထည် ချိတ်ထားသည်။ ။ ဖောရိန်းရှပ် အရောင်နုလေးတွေ။

အခန်းအလယ်မှာ ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားချပ်ပုံနှင့် တစ်ရပ်နီးပါးမြင့်မည့် ခုံအရှည်လေးပေါ်မှာ ဆေးစပ်ခွက်၊ ဆေးဘူးများ နှင့် စုတ်တံအရွယ်စုံ ထည့်ထားသည့် ခွက်ကလေးကို သေသေသပ်သပ် တွေ့ရသည်။ ။

ထိုပန်းချီကားအနီး သုံးမြှောင့်ထောက် ချိတ်မှာ ဂျင်းဂျာကင် ခါးတိုတစ်ထည်က မကြာသေးခင်အချိန်ကမှ ကမန်းကတန်း တင်ထားခဲ့သလို အနည်းငယ် ရွဲစောင်းနေသည်။ ။

အေးနေသောအခန်းထဲကို ချယ်ရီ ဆက်ဝင်ခဲ့ပြီး ပတ်ပတ်လည်မှ ပန်းချီကားတွေကို တမေ့တမော လျှောက်ကြည့်မိ၏။

ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ နားမလည်သော်လည်း တော်ရုံလက်ရာ
ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့ ဒယ်ဒီသမီးမို့ သေချာပြောနိုင်ပါသ
ည်။ ။

သည် မှာ ရှိနေသော ဆယ့်တစ်ယောက်ထဲမှာ သူ အတော်ဆုံး ဖြစ်
လိမ့်မည်။

ကားချပ်ထောင့်လေးတွေမှာ ဆိုင်းထိုးထားတာက အကုန်လုံးတူသ
ည်။ ။

နာမည်ကို သေသေချာချာ ဖတ်မရပေမယ့် သည် အခန်းထဲမှာ ရှိသ
မျှ ပန်းချီကားတွေကို တစ်ယောက်တည်း ခြယ်မှုန်းထားတာကတော့
သေချာသည်။ ။

ပန်းချီသမားချင်းအတူတူ သူက ဆိတ်ငြိမ်ခမ်းနားသန့်ပြန့်ပြီး သီးသ
န့်ဆန်တာကို ပိုခုံမင်ပုံရသည်။ ။

ချယ်ရီခြေလှမ်းများက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခန်းအလယ်ရှိ ဆွဲလက်
စ ပုံကြီးနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။

ဆေးမခြောက်သေးတာကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် လောလောလတ်လတ်
ရေးဆွဲထားဟန် တူ၏။

ဘာတွေလိုသေးလို့ လက်စမသတ်သေးတာလည်း ဆိုတာ မသိပေမ
ယ့် ပုံကတော့ လုံးဝအသက်ဝင်နေပါပြီ။

ပြတ်ခဲအောင်သီးနေသော လိမ္မော်ခင်းတွေ ကြားမှာ မိန်းကလေးတ
စ်ဦးက ခေါင်းကလေးပေါင်း၊ တောင်းလေးခါးစောင်းတင်ကာ အားရပါး
ရ ဆွတ်ခူးနေဟန် ဖြစ်သည်။ ။

သဘောကျလွန်း၍ မမှတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။ ။ ချယ်ရီစိတ်ထဲ

အောင်ပန်းမှ သူငယ်ချင်း၏ လိမ္မော်ခြံထဲ ချက်ချင်းရောက်သွားသလို ခံစားရအောင် သူ့အနုပညာက ပြောင်မြောက်လှသည်။ ။

ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် ခပ်သွက်သွက်ခူးဆွတ်နေပုံက ကြည့်ရသူပါ အားရစိတ်ကူးဆက်သည်။ ။

သည် အခန်းလေးထဲကနေပြီး သည် လောက်ပဲ စိတ်ကူးဆန်းသစ်ရသလား။ သူ့စွမ်းပကားက အံ့ဩဖွယ်ပင်။ လိမ္မော်ခြံကြီးထဲ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်အောင် မြင့်မားလွန်သည် မဟုတ်လား။

စိတ်ထဲမှာ နှစ်ခြိုက်သွားရကာ အနားကို ပိုမိုတိုးကပ်ကြည့်သည်။ ။

ငါသာ သည် လိုဆွဲတတ်ရင် ဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်မိသည်။ ။

ပြီးမှ ရယ်ချင်စိတ်နှင့် ပြုံးမိရင်း ခွက်ကလေးထဲက စုတ်တံတစ်ခုကို ယူလိုက်သည်။ ။

စုတ်တံကို ဟန်ပါပါဆပြီး ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် အစွမ်းကုန်ခြယ်မှုန်းတော့မည့် ပန်းချီဆရာမကြီးလို ပုံစံမျိုးလုပ်ကြည့်ကာ ချယ်ရီ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေရသည်။ ။

နောက်ဆို ဒယ်ဒီကို သင်ခိုင်းမှ ပါပဲ။

တစ်ခါတလေ အပျော်ဆွဲကြည့်လို့ ရတာပေါ့။

တွေးသာတွေးရပေမယ့် လုံးဝ ဝါသနာမပါတာ၊ ကြိုးစားလိုစိတ် ကင်းမဲ့တာ၊ စိတ်မရှည်တာ၊ မျဉ်းတစ်ကြောင်းပင် ဖြောင့်အောင်ဆွဲဖို့ ခက်ခဲတာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ သိနေပြန်သည်။ ။

ဘာတစ်ခုမှ မကြိုးစားရဘဲ၊ မလေ့ကျင့်ရဘဲ သည် လိုဆွဲတတ်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲဟူ၍ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပါလျက်နှင့် ကလေးလို

ပဲ ဇွတ်တောင့်တမိသည် ။

ဒယ်ဒီ ပညာအမွေမို့ စိတ်ထဲကတော့ လိုချင်သား။

သို့ပေမယ့် ပုံဆွဲဖို့ ထက် ကက်ဆက်ဖွင့်ပြီး ကဖို့ တို့ ၊ ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုဖို့ တို့ ကို ပိုခုံမင်သည် ။

ပန်းချီဆရာ ဦးဝင့်ပန်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါဟု ပြောရုံဖြင့် သူ့ကို လူတွေ ဖြိုတတ်ကြသည် ။

ဒယ်ဒီက ပန်းချီလောကမှာ ရော၊ စာပေလောကမှာ ပါ ဝင်ဆံ့နိုင်သူ ဖြစ်သည် ။

သူငယ်ချင်းတွေကဆို "နင် အူဝဲဆိုကတည်းက ပန်းချီကားချပ်တွေကြားထဲ ရောက်နေပြီး မဆွဲတတ်ရင်တောင် ဒီလောက်အမြင်ရှိမှ တော့ တတ်သိနားလည်မှာ ပေါ့နော်" ဆိုပြီး သူ့ကို အထင်ကြီးတတ်ကြသည် ။

သူ ဘာမှ ပြန်မရှင်းပြဘဲ ရယ်ပစ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

ယေဘုယျအားဖြင့် အသိုက်အဝန်းရှိရင်၊ နီးစပ်ရင် သည် ပညာတတ်မှာ ပဲလို့ ပြောလို့ ရပေမယ့် တကယ်တော့ ကိုယ်တိုင်လိုချင်စိတ်ရှိမှ ၊ စိတ်ပါမှ ၊ ကြိုးစားလေ့ကျင့်မှ သာ တတ်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်လား။

ဒယ်ဒီက မြို့လယ်ကောင်က အလုပ်တိုက်မှာ ရော၊ သည် ပန်ရိပ်မြို့မှာ ရော အကြီးအကဲ ဆရာတစ်ဆူအဖြစ် ဦးဆောင်ရပ်တည်နေပေမယ့် ချယ်ရီနေတာက ပြင်ဦးလွင်မှာ ။

ရန်ကုန်လာလျှင်လည်း သည် ကလုပ်ငန်းတွေထက် အသွားအလာ၊ အလည်အပတ်၊ အခုအမင်တွေနှင့် အချိန်ကုန်တတ်သည် ။

ဒယ်ဒီ ပြင်ဦးလွင် လာပြန်တော့လည်း ဘာထူးလဲ။

ဒယ်ဒီနှင့်အတူ နေဖြစ်သော ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းတွေမှာ ဒယ်ဒီပန်းချီပညာနှင့် ရန်ကုန်မှ လုပ်ငန်းတွေထက် ဒယ်ဒီအချစ်ကို ခံယူဖို့၊ ချွဲဖို့၊ နွဲ့ဖို့၊ စိတ်ကောက်ဖို့ ပဲ ချယ်ရီ စိတ်ဝင်စားသည်။ ။

သည် တော့လည်း ပန်းချီဆရာ ဦးဝင့်ပန်ရဲ့ အစွမ်းကုန်အလိုလိုက်ခြင်းခံရသည့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး ချယ်ရီမှာ ပန်းချီနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ အခံမရှိတာ အဆန်းမဟုတ်တော့ချေ။

နောက်ပြီး သည် လိုပညာမျိုးဆိုတာ ဗီဇပါရမီရင့်သန်မှ ထူးချွန်နိုင်သည် ဟု ချယ်ရီ ယူဆမိသည်။ ။

ချယ်ရီ၊ အယူအဆနှင့်ဆိုလျှင် သည် ကားတွေရဲ့ လက်ရာရှင်မှာ ပါရမီ နည်းနည်းနောနော ရင့်သန်တာ မဖြစ်နိုင်။

သူဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုတာဖိုးကြီးကို မေးကြည့်မှ ပဲဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။

"ဟိတ် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"အမေ"

အသံကျယ်ကျယ်ထန်ထန်ကြီးကြောင့် ချယ်ရီကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ လက်ထဲမှ ခပ်ဖွဖွ ကိုင်ထားသော စုတ်တံလေးကလည်း ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားရသည်။ ။

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲခုန်သွားရကာ လှည့်ကြည့်မိတော့ တံခါးဝမှာ လူတစ်ယောက်။ မျက်နှာတင်းတင်း၊ မျက်လုံးစူးစူးတွေနှင့် သူ့ကို သေချာကြည့်နေသည်။ ။

ချယ်ရီစိတ်ထဲ တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျသွားသောစုတ်တံကို အလျင်စလို ကုန်းကောက်လိုက်၏။

ပြန်အထမှာ ပန်းချီကားကို ထောက်ထားသောဒေါက်နှင့် ပခုံးစွန်းတိုက်မိကာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ဆေးမခြောက်သေးသော ပန်းချီပုံကြီးကို အမှတ်တမဲ့ လက်ထောက်လျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ဘယ်လက် တံတောင်ဆစ်ကလည်း ခုံပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဆေးဘူးအချို့ကို တိုက်သလိုဖြစ်သွားသည် ။

ကိုယ်ကို မနည်းပြင်ရပ်ကာ မျက်လုံးပြူးနှင့်ကြည့်မိ၏။

လက်ဝါးမှာ ရောင်စုံတွေနှင့်။ ကျသံ၊ ကွဲသံတွေက သိပ်အကျယ်ပြီး မဟုတ်ပေမယ့် ချယ်ရီရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းမြည်သွားရသည် ။

"ကြည့်စမ်း... သွားပါပြီကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

အသံနှင့်အတူ လူက ဒေါသတကြီး လွှားခနဲ အနားရောက်လာ၏။

"မင်း ဘယ်ကလဲ၊ ဒီအခန်းထဲ ဘယ်သူဝင်ခွင့်ပြုလို့ လာဆော့ရတာလဲ၊ ပြောစမ်း"

ချယ်ရီကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခပ်တင်းတင်းဟောက်၏။

သူ့ကို ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ကြည့်နေမိသည် ။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ချယ်ရီကြောက်သည့်လူဟူ၍ တစ်ခါမှ မရှိ။ ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပက်ခနဲ နှုတ်လှံထိုးဖို့ ဝန်မလေးတတ်တာလည်း ချယ်ရီ အကျင့်။

သည် လို အကျောကြီးနဲ့ လာဟောက်တာ တစ်ခါမှ မခံရဖူးတာမို့ အံ့သြသွားရခြင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်၊ အကြိုက်ဆောင်၊ ဖူးဖူးမှုတ် အရေးပေးခံ အဖြစ်နဲ့ပဲ နေခဲ့ရတာ။

"ငါ့ပန်းချီ ပျက်စီးသွားပြီကွ၊ ဒီမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားပြီ၊ တွေ့ရဲ့ လား၊ ဒီလိုကားချပ်တစ်ခုရဲ့ တန်ရာတန်ဖိုးကို မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ အဖိုးဖြတ်လို့ မရဘူးကွ သိလား၊ အဖိုးဖြတ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး "

ဆေးကွက်ကြီးဖြစ်သွားသော နေရာကို လက်ညှိုးထိုးကာ မခံချိမခံသာဆို၏။

"ဟင်း . . . ပန်းချီကားတင် ပျက်စီးတာလား မှတ်တယ်၊ ဒီမှာ ဆေးတွေမနည်းပါလား၊ ဒါ နိုင်ငံခြားကဆေး၊ ရှားရှားပါးပါး ရထားတဲ့ ပစ္စည်းကွ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကြည့်စမ်း ပျာယီးပျာယာနဲ့ ဆော့စရာ ဒီလောက်ပဲရှားလို့ ငါ့အခန်းထဲမှ ဝင်လာရသလား"

မျက်ခုံးကို အတွန့်ချိုးကာ ဒေါသတကြီးပြောနေပုံကြောင့် ချယ်ရီ ကြောက်စိတ်တွေ ချက်ချင်းပြေးသည် ။ စောစောကလို တွေဝေနေခြင်းလည်း မရှိတော့။

သူ့ကို ခပ်ရဲရဲ ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်သည် ။

ခေါင်းတစ်လုံးစာမက မြင့်မားနေတာမို့ မေးပင့်ပြီး
မော့ကိုကြည့်ရပါသည် ။

"မင်းကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ဆေးဘူးကို ပြန်ကောက်ပါလား"

သူက အမိန့်ပေးနေပြန်၏။

သူ့ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားရတာကို အရမ်းနှမြောပုံလည်း ရနေတာမို့ ချယ်ရီ အမြင်ကတ်ရ၏။

အဲဒီဆေး၊ ထားပါတော့ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ဆေး။ ဘယ်လောက် တန်မှာ မို့တဲ့ လဲ။

သည် လိုဆေးတွေ၊ ပစ္စည်းကိရိယာတွေတင်မက ပန်းချီဆရာတွေပါ အပိုင်ဝယ်ထားနိုင်သော ဦးဝင့်ပန်ရဲ့ သမီးဆိုတာ သူ မသိဘူးလား။

လူကို သည် လောက် ဟိန်းဟောက်စရာလား။

စိတ်တိုရလွန်းသည် မို့ ဆေးတွေရော၊ မှန်ကွဲတွေပါရောနေသည့် ကြမ်းပြင်ကို ဘာမျှမဖြစ်သလို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ခြေပါ ဆောင့်လိုက်မိသည် ။

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီဆေးဖိုးရော ပန်းချီကားဖိုးပါ အဆတစ်ရာလျော်နိုင်တယ်၊ သဘောပေါက်"

"ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း လျော်နိုင်မယ်မှတ်လို့ လား၊ ငါ့အနေနဲ့ အဖိုးဖြတ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီမဟုတ်လား၊ မင်းစည်းစိမ်တင်မကဘူး၊ မင်းပါငါ့ဘေးမှာ တစ်သက်လုံး ပါရမီဖြည့်ပါ့မယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့အနေနဲ့ ကျေနပ်စရာမရှိဘူးကွ၊ နားလည်လား၊ စကားကို ဆင်ခြင်ပြောစမ်း၊ အခွင့်မရှိဘဲ ဝင် လာပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့တာ မင်းအပြစ်ပဲ၊ အဲဒီအပြစ်ကို တောင်းပန်၊ ဆေးဘူးတွေပြန်ကောက်ပေး၊ သေချာရှင်းလင်းပေး၊ လုပ်လေ"

"ဘာလို့ ကောက်ပေးရမှာ လဲ ဝေးသေးတယ်၊ ခင်ဗျား အဖိုးတန်ပါတယ်ဆိုပြီး သည်းသည်းလှုပ်နေတဲ့ ဒါတွေကိုပါ ဟောဒီလို တွန်းချပစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ"

ခုံလေးပေါ်မှာ ရှိနေသည့် ဆေးစပ်ခွက်ရော၊ စုတ်တံဘူးရော၊ အခြားဆေးခွက်တွေပါ အကုန်သိမ်းကျုံး ချပစ်လိုက်၏။

ချယ်ရီကို ဒီလိုလာစမ်းလို့ ရမလား။

တစ်သက်လုံး သူများ အပြောအဆို ခံတာ မဟုတ်ဘူး ။

ကိုယ်ကပဲ အထက်စီးကနေနေကျ။

သူနှင့်ကျမှ အလျှော့ပေးရမည်ဆိုလျှင် ညံ့ရာကျမှာ ပေါ့။

"တောက် . . . မင်းကွာ"

လက်သီးနှစ်ဖက် တင်းတင်းဆုပ်ကာ အနားတိုးကပ်လာမှ ဒေါသနှင့် ခက်ထန်နေသော မျက်နှာကို ရုတ်တရက် ကြောက်စိတ်ဝင်ရသည် ။

ဟန်မပျက် ခပ်ပေပေစတိုင်နှင့် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေရပေမယ့် ချယ်ရီ အသက်ရှူမှားသွားရ၏။

ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံကိုလည်း အရမ်းလန့်သွားရသည် ။

သူက အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ စိတ်ထိန်းလိုက်ရပုံမျိုးနှင့် နောက်တစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်သည် ။ ပြီးတော့ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ပြန့်ကျဲနေသော ပန်းချီဆွဲသည့် ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို နှမြောသလို၊ မြတ်နိုးသလို တစ်ခုချင်း သေချာပြန်ကောက်နေမှ နည်းနည်းရိုင်းသွားပြီထင်တယ်ဟု ချယ်ရီ တွေးမိသွားရသည် ။

သို့ပေမယ့် သည် လောက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောကာ တစ်ဖက်သားကို စာနာမှုမရှိတာကိုတော့ ချယ်ရီ မကျေနပ်တာအမှန်။

သူ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ချယ်ရီက တမင်လုပ်ပါ့မလား။

မတော်တဆကိစ္စကို သည် လောက် မဏ္ဍိုင်တက်ပြနေမှ တော့ ရှိရင်းစွဲမာနနှင့် မခံချင်စိတ်က ခေါင်းပြုကာ လက်တုံ့ပြန်မိခြင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

ဒါတွေကို တွန်းချလိုက်ရပေမယ့် တကယ် ဆွဲရိုက်ပစ်ချင်တာက သူ
ကိုပါပဲ။

လူကိုမလုပ်ရဲတော့ သူ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသည့် ပစ္စည်းတွေကိုပဲ လုပ်
ပစ်ရတာပေါ့။

ဟွန်း . . . နည်းတောင်မှ နည်းသေးတယ်မှတ်။

သူ သေချာကောက်တင်နေတာ၊ ပြန်အစီအစဉ်တကျလုပ်နေတာ
တွေကို နည်းနည်းအားနာရပေမယ့် အားမနာသလိုပဲ ကြည့်နေလိုက်သ
ည် ။

ပေပွနေသော ဆေးမျိုးစုံကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွား
ရတာတော့ တကယ်ပါ။ သို့ပေမယ့် ချယ်ရီပင်ကိုယ်က သည် လိုပဲ
စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်ပစ်တတ်သည် ။

ခုလို အပြစ်ဆိုကြိမ်းမောင်းနေရင် ပိုဆိုးသေး။

ကိုယ့်အိမ်ဆို တစ်အိမ်လုံး နေမရအောင်ကို
သောင်းကျန်းပစ်လိုက်မှာ ။

ဒါ စိတ်ထိန်းပြီး သက်သက်ညှာညှာ တုံ့ပြန်တာ။

ချယ်ရီကြည့်နေစဉ် စုတ်တံတစ်ခုက အိုင်ထွန်းနေသော ဆေးတွေထဲ
ပြန်လွှတ်ကျကာ သူ့မျက်နှာကို ဆေးစက်တွေ စဉ်သွားတာ တွေ့ရ၏။

သူက ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထရပ်ကာ စဉ်သွားသော ဆေးစက်ကို သုတ်၏။
သူ့လက်မှ မူလဆေးတွေနှင့်ရောကာ အစင်းကြောင်းကြီး ပါးမှာ
ထင်သွား၏။

သူက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ မလုံမလဲ သုတ်ပြန်၏။ ခုမှ အရောင်

နှစ်မျိုးနှင့် အစင်းကြောင်းနှစ်ခု ဖြစ်သွားပြန်တာမို့ ချယ်ရီ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

သိပ်လှသွားပြီ။

လက်တွေမှာ ရော၊ မျက်နှာမှာ ပါ ဆေးရောင်စုံတွေနှင့်လေ။

"တောက် . . . မင်းကပဲ ရယ်နေသေးတယ် ဟုတ်လား၊ မိန်းကလေး မို့ မင်းကို ဒီလောက်အထိ သည်းခံနေတာ၊ ဘာမှတ်လို့ လဲ"

"ခစ် . . . ခစ် . . . ဘာမှ မမှတ်ပါဘူး၊ တိုးနရားရုပ်ပဲမှတ်လို့ "

ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ။

"အမယ် . . . ဒီလိုပြေးလို့ ရမလားကွ"

ချယ်ရီ လက်တစ်ဖက်က ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရသလို သူ့ဆီ ကျန်နေခဲ့၏။

"ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ်"

ဆောင့်ရုန်းပစ်လိုက်ပေမယ့် သူက မလွှတ်သည့်အပြင် ကျန်တစ်ဖက်ကိုပါ စုပြီး ရောဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

"လွှတ်လို့ ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ဒီမှာ ဆေးတွေပေကုန်ပြီ"

"ဪ မင်းကိုပေတာတော့ ကြောက်သလား မကြောက်ပါနဲ့ ကွ၊ မျက်နှာလေးပါ ဟောဒီလို ခြယ်လိုက်ရင် တိုးနရားရုပ်လေး ဖြစ်သွားရော ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာအနှံ့လိုက်သုတ်တာမို့ ချယ်ရီ ဆွေ့ဆွေ့ခနဲသွားရသည်။ ။

"ဟင့် . . . ယောက်ျားကြီး ဖြစ်ပြီးတော့ အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ဟင့် . . .

ဟင့် . . . ဟင့် ပြန်လုပ်ပေး၊ မီးချယ်ပေကုန်ပြီ၊ ကြီးကြီးရေ ဒီမှာ မီးချယ်
ကို မတရားလုပ်နေတယ်၊ အဟင့် . . . ဟင့်"

အသံကျယ်ကြီးနှင့် ချဲ့ချဲ့ပစ်ပစ်ငိုကာ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေတာမို့
ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်ကြားရပြီး အခန်းထဲကို လူတွေအများကြီး အပြေးရောက်
လာကြသည်။

ကြီးကြီးစိုးက ရှေ့ဆုံးမှ။ ပြီးတော့ စောစောက လူလေးယောက်နှင့်
ကိုတာမိုးကြီးအပြင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးပါ ပါဝင်သည်။

ချယ်ရီ တကယ့်ကို မျက်ရည်တွေကျနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို လက်
လှမ်းမီသမျှ လိုက်ကုတ်ဖဲ့ပစ်နေတာမို့ သူက ဖမ်းချုပ်ထားရ၏။

နှစ်ယောက်သား ဆေးတွေဗရပွနှင့်မို့ မြင်သမျှလူတွေက နားမလည်
နိုင်သလို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။

"ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး"

"ဟေ့ကောင် ကိုရဲ၊ လွှတ် လိုက်လေကွာ"

"လွှတ်ရင် ငါ့ကို ကုတ်ခြစ်နေတာ မမြင်ဘူးလား"

"မောင်ရဲက ဘယ်တုံးက ပြန်ရောက်ပြီး သမီးလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတာ
တုံး၊ ကဲ . . . ကဲ ကြီးကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေး လာ . . .
လာ"

ချယ်ရီကို ကြီးကြီးစိုးက ဝင်ဆွဲကာ ပဋိပက္ခကလေး နွဲ့နေတာကို ရုပ်
သိမ်းစေ၏။

ကြီးကြီးစိုးနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် ပါသွားသော ကောင်မလေးက
မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေတုန်း။

ရဲသုန် အကြီးအကျယ် ရှက်မိသည်။ သည် လိုဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု
လည်း မထင်။ သည် နေ့ ပြဿဒါး မဟုတ်ဘဲ သူ ပြဿနာဝင်ရခြင်းပါပဲ
။

သူ့အခန်းထဲလည်း စွတ်စွတ်ဝင်သေး။ သူ့ ပန်းချီကားနှင့် ဆေးတွေ
လည်း ဖျက်ဆီးသေး။ သူ့ကိုလည်း လှောင်သေး။ ဒါများ ဆေးနှင့်ပြန်သူ
တံတော့ အရပ်ပျက်မလောက် ဖြစ်ရသည်။ ။

သည် လောက် ဘဝင်ကိုင်ပြီး အထိမခံတာ ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ
။

သည် ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။

စဉ်းစားမရဘဲ စိတ်ပျက်လွန်းရလေ၏။

"ကဲ . . . တိတ်ပါကွယ်၊ သမီးလေးကလည်း တိတ် ဘယ်လိုများ ဖြစ်
ရတာလဲ မောင်ရဲရယ်"

"ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငါ့အခန်းကို ဘာလို့ တံခါးမပိတ်ထားရ
တာလဲကွ"

"ငါတို့ ခဏလေး ထမင်းသွားစားတာပါကွာ မင်းကလည်း "

"ကောင်းတယ်၊ ခုဒီကောင်မလေးက ငါဆွဲထားတဲ့ ကားကို ဖျက်ဆီး
ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဆေးခွက်တွေရော ဆေးတွေရော အကုန်မှောက်ပစ်လိုက်
တယ်ကွာ၊ တောက်"

"ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ"

စွာတာတာအသံက သူ့ဆီရောက်လာပြန်၏။

"ကဲပါကွာ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ သူ မသိလို့ ဖြစ်မှာ ပါ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်

ပါကွာ"

"ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချင်းမစာဘဲ မပြောနဲ့ ကွာ၊ အဲဒီ ကားကို ငါရေးနေတာ နှစ်လနဲ့ ရှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဘယ်လောက် ခံပြင်းဖို့ ကောင်းလဲ၊ သူ ဘယ်ကလဲကွ၊ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ"

သူတို့ တွေက ပြုံးဖြဖြလုပ်ကာ မဖြေကြ။

"ဆရာသမီးလေးပါ မောင်ရဲရယ်၊ ဒီနေ့မှ ပြင်ဦးလွင်က ရောက်လာ တာ၊ ကလေးစိတ်လေးပါကွယ်၊ မောင်ရဲကို ကြီးကြီး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ သမီးလေးကလည်း ကျေနပ်လိုက်ပါကွယ် ဟုတ်လား"

"အို . . . မကျေဘူး၊ မကျေဘူး၊ ဒီမှာ မီးချယ်ကို လုပ်ထားတာ ကြည့် ပါလား၊ ဒီလောက်ပေပွနေတာ၊ မရဘူး၊ ခင်ဗျား ခုတောင်းပန်၊ ဒါတွေပြ န်ဖျက်ပေး"

ကြီးကြီးစိုးဆီမှ သူ့ဆီပြေးလာပြန်၏။

"ပြောနေတယ်နော်၊ ဒီဆေးတွေ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြန်ဖျက်ပေး၊ ခုမြန်မြန်ဖျက်ပေး၊ ဖျက်ပေးဆို မကြားဘူးလား"

ဒေါသထောင်းခနဲထသွားရကာ ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ရဲသုန်ဘဝမှာ သည် လောက်အမြင်ကတ်ပြီး အခံရခက်တာ မရှိခဲ့ဖူး။

"ကဲ . . . ကိုရဲရာ၊ လုပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ သူ ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေး လိုက်ပါ၊ ဆရာကြီးလာရင် သူ့သမီး ဒီနေ့မှ လာတာ ခုလိုဖြစ်ရမလားဆိုပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေဦးမယ်"

ကိုတာဖိုးက ဖျန်ဖြေစကားဆို၏။

"အေးကွယ် . . . မောင်ရဲကပဲအလျှော့ပေးလိုက်ပါ၊ ဒီကလေးက သိပ်

စိတ်ထက်တာ"

ကြီးကြီးစိုးစိုးကားကြောင့် ရဲသုန် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရ၏။

သူ့သဘောနှင့်သာဆို သည် လိုမျိုးအလျှော့ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်။ လွန်တာက သူမပဲ မဟုတ်လား။

ခုတော့ အကုန်လုံးလိုလို သူ့ဘက်မှာ မရှိ။

သည် ဂျစ်တူးလေးဘက်ကပဲ ရပ်တည်နေကြသည် ။

ဒါ သူ့အဖေမျက်နှာကြောင့်လား။

အတွေးက ချက်ချင်းရပ်တန့်၏။

ဆရာဦးဝင့်ပန်ဆိုတာ သူလေးစားချစ်ခင် ကြည်ညိုရလွန်းပါသော ဆရာတစ်ဦးပဲ မဟုတ်လား။

သူကော ဒါကို လျစ်လျူရှုနိုင်ပါ့မလား။

သူ့ကို သားတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ထားပြီး ပညာပေးနေတာ ဆုံးမလမ်းညွှန်နေတာတွေကို သူထည့်မတွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

'ဆရာသမီး' ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းက သူ့ဒေါသနှင့် မခံမရပ်စိတ်ကို အများ ဆုံး ညှိသက်စေသည် ။

ဆေးတွေ၊ မျက်ရည်တွေနှင့် ပေပွနေသော ကောင်မလေးက သူ့ကို အခုပဲ ခုန်အုပ်တော့မည့် ကျားသစ်မလေးအလား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည် ။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်ဖျက်ပေး"

ရဲသုန် ခေါင်းကုတ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

"နောက် ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်လို့ ပြော၊ အားလုံးရှေ့မှာ တောင်းပန်"

ကြီးကြီးစိုးစိုး အားကိုးစွာ လှမ်းကြည့်မိတော့ ပြောလိုက်သား၊ ပြော လိုက်ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းလှုပ်ကာ အမှုအရာပြနေတာမို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားရ ၏။

သည် ပေါက်ကျော်မ တရားလွန်လှချည်လား။

ဆရာက သမီးလေး . . . သမီးလေးနှင့် ချစ်စနိုး လွမ်းတသသပြော တတ်တာမို့ ခပ်ငယ်ငယ်လေးပဲဟု ထင်မိသည်။

ဆရာက အသက် ၄၀ ကျော်ဆိုပေမယ့် နုပျိုစိုပြည်လွန်းသည်။ သ ည် အရွယ် သမီးဟု ရဲသုန်မထင်ခဲ့။

ခု မြင်လိုက်ကြားလိုက်ရတော့မှ ထူးဆန်းနေသည်။

သိမ်မွေ့အေးဆေးနူးညံ့လွန်းသော ဆရာ၏ သမီးက သည် လိုတာ တေလန်နေတာကို ပိုပြီး အံ့ဩရသည်။

"ပြောလေ"

"အေး . . . မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ"

ဝင်းကိုတို့ ၊ ကိုတာဖိုးကြီးတို့ ပြုံးကြည့်နေကြတာမို့ အောင့်သက်သ က် နိုင်လှ၏။

"ဒါ ဘယ်လဲ"

သူ လှည့်ထွက်တော့ ကာဆီးကာ ခပ်မာမာ မေး၏။

"ဖျက်ပေးဆို၊ ဖျက်ဆေးယူမလို့"

"ပြီးရော"

ရှေ့မှ ဖယ်ပေးပေးမယ့် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေပြန်သေးသည်။ ။

နံရံကပ်စီရိုလေးထဲက ပုလင်းကို ထုတ်ယူနေတာမို့ နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်သွားသည်။ ။

"ကြီးကြီး"

"ဟင် ဘာလဲသမီး၊ ကြီးကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ဟင့်အင်း၊ မီးချယ်မေးမလို့ "

"မေးလေ"

"သူ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ ကြီးကြီးက မီးချယ်ရောက်နေတာ မပြောလိုက်ဘူးလား"

"သူက သမီးဝင်လာတဲ့ တံခါးက လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟိုဘက်အခန်းမှာ တံခါးရှိသေးတယ်၊ အကုန်လုံးမှာ လဲ သော့တစ်ချောင်းစီရှိတာပဲ၊ အဲဒီကလာတာ၊ သူတို့ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်ရင် ကြီးကြီး တံခါးအဖွင့်အပိတ်လုပ်ရမှာ အားနာလို့ တဲ့ လေ၊ သူတို့ ဘာသာ စီစဉ်ထားကြတာ"

"ဪ"

နှုတ်မှ ရွတ်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်လုပ်ပုံကြောင့် ဆန်းညွန့်တို့ ပိုပြီးရယ်ချင်ရသည်။ ။

တရားလွန် ကလေးဆန်ပါလားဆိုတာလည်း နားလည်သွားရသည်။ ။ ဝေးဝေးရှောင်မှ ဟု လည်း တစ်ဆက်တည်း သဘောပေါက်ကြလေ၏။ ။

"လာလေ"

သူခေါ်သော ကြွေဗေဆင်နားဆီ ချယ်ရီ သွားရပ်သည်။ ။

ဗေဆင်အပေါ်ဘက်ရှိ ဘဲဥပုံမှန်ကြီးထဲမှာ မြင်ရသော မျက်နှာကြော
င့် ကိုယ့်ဘာသာ ပြုံးချင်မိသည်။ ။

နောက်မှာ ရပ်နေသူတွေထဲ မလုံမလဲကြည့်မိတော့ သူတို့ ဆီဝိုင်းကြ
ည့်နေတာ မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် တွေ့ရတာမို့ ခုမှ ရှက်ဖို့ သတိရသည်။ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ မျက်နှာကို။ ကြောင်ချေးရုပ်ကမှ
သာဦးမည်။

"မြန်မြန်လုပ်"

ပုလင်းဝမှာ ဂွမ်းတွေကာ ဆေးဆွတ်နေသူအား ချယ်ရီ အရမ်းကို မှ
န်းမိသည်။ ။

သူ့မျက်နှာမှာ လည်း စောစောက အစင်းကြောင်းတွေက သည် အ
တိုင်း။

ချယ်ရီမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲပင့်ကာ ဂွမ်းနှင့်သုတ်ပေးတော့မှ ကိုယ့်စ
ကားမှားပြီဆိုတာ သိသွားရသည်။ ။

ဘာဖြစ်လဲ။ ခပ်တင်းတင်းခိုင်းရတာပေါ့ဟု စိတ်တင်းပေမယ့် နီးက
ပ်နေသော အနေအထားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ ။

ရှက်စိတ်နှင့် မှန်ထဲ မော့ကြည့်မိပြန်တော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို
မနည်းကြီး ထိန်းထားရသော စောစောကလူတွေပုံစံကြောင့် သူ့လက်ကို
ဖယ်ရှားလိုက်မိ၏။

"ရပြီ၊ ကိုယ့်ဘာသာဆက်လုပ်မယ်"

"ဝိုကောင်းပါတယ်"

မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်တော့ ခုနကလို တင်းမာရိပ်တွေပျောက်ကာ

သူကိုယ်တိုင် အနေရခက်နေပုံကြီးမို့ ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။ ။

"ဆပ်ပြာကော"

"ဒီမှာ "

"သွားတွေ့"

သူ ကျောခိုင်းသွားမှ ဆေးတွေ စင်သွားပြီဖြစ်သောမျက်နှာကို ဆပ်ပြာနှင့် နာနာပွတ်တိုက်ရင်းက ချယ်ရီရင်ထဲ ရှက်တက်တက်ကြီး ဖြစ်နေရလေသည်။ ။

★

အခန်း (၂)

သူ့စကားအဆုံးမှာ မေမေက ရယ်သည်။ ။

ဟင်းခါးကို တစ်ဇွန်းခပ်သောက်လိုက်ပြီးမှ ရဲသုန် စကားဆက်၏။

"သားဖြင့် စိတ်ညစ်သွားတာပဲ မေမေရာ၊ ဆရာမှာ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲဗျာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံး ရှေ့မှာ တကယ့်ကို အရှက်ကွဲတာပဲ"

မေမေက အပြုံးမပျက် ခေါင်းဆတ်ပြ၏။

ညစာ ထမင်းဝိုင်းမှာ နေ့လယ်ကအဖြစ်အပျက်ကို ရဲသုန်က မေမေ့ကို ပြောခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

မေမေက သူ့ကို တော်ရုံတန်ရုံဆို အပြင်မှာ ထမင်းစားတာမကြိုက်၊ ကြီးကြီးစိုးစိုးတို့ ဆီမှာ စားဖြစ်လျှင်တောင် မေမေ့ကို ကြိုအသိပေးရလေသည်။ ။

သူ မပြန်မချင်း ထမင်းစားစောင့်တတ်သော မေမေ့အကြောင်းကို သေချာသိသူမို့ ဘယ်ပဲသွားသွား အချိန်တန် အိမ်ပြန်စားသောက်ဖို့ လေ့ကျင့်ရသည်။ ။

သည် နေ့လည်း အိမ်ပြန်ထမင်းစားပြီး ပန်ရိပ်မြို့ကိုအသွား ဂျစ်တူးမနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။

"မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ အကုန်လုံး သူ့အလွန်ချည်းပဲကို၊

သားကပဲ တောင်းပန်ရသေးတယ်၊ တရားကျဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဆရာသမီးဆိုတော့ သားလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကြီးကြီးကလည်း သားဘက်က တစ်ခွန်းမပြောဘူးဗျာ၊ ဟိုကောင်မလေးဘက် ချက်ချင်းရောက်သွားတယ်"

"ဪ . . . ဒါကတော့ကွယ်၊ အဲဒီကလေးမလေးကို နဂိုကတည်းက ချစ်ခင်ရင်းစွဲ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ သားဆရာပြောတော့ အဲဒီအိမ်နဲ့ ဆက်ဆံလာတာ ကြာပြီဆိုပဲကွယ့်"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့၊ ဆရာနဲ့ လေးလေးခိုင်က နဂိုကတည်းက သူငယ်ချင်း၊ နောက်ပိုင်း လုပ်ငန်းခွင်ရောက်တော့လဲ တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက်လိုလားပြီး ကိုင်းကျွန်းမှီသဘောမျိုး နေလာတာ ခုထိပဲကိုး မေမေရ"

"အေးပေါ့ကွယ်၊ ဒီလိုစိတ်ကောင်းရှိပြီး ရိုးသားသူတွေတွဲမိတော့ ရေရှည်မြဲတာပေါ့သားရဲ့ ၊ ဒါကြောင့် သားကိုပြောတာ၊ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် မိတ်ဆွေစစ်ရှိနေရင် အဆင်ပြေတယ်"

ရဲသုန် ခေါင်းညိတ်သည် ။

မေမေ့စကားကို သူနားလည်သဘောပေါက်သလို နှစ်ခြိုက်စွာလည်း လက်ခံမိပါသည် ။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူများ တွေအပေါ် အလိုက်သင့် နားလည်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး မိတ်ဆွေကောင်းအဖြစ်ရပ်တည်ဖို့ အမြဲလေ့ကျင့်ပါသည် ။

အပေါင်းအသင်းတွေကြားထဲ သဘောကောင်းသူ၊ အားကိုး တိုင်ပင်လို့ ရသူအဖြစ် သူ နာမည်ကြီးသည် ။

ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဆွဲကာ အရေးပါ အရာရောက် ပြုစာညောင်း သူအဖြစ် နေလာခဲ့ရာမှ နေ့လယ်ကအဖြစ်သစ်ကတော့ အတော်ခံပြင်း ဖို့ ကောင်းသည်။ ။

ချာတိတ်မပေါက်စနလေးက သူ့သိက္ခာတွေရှိသမျှ တစ်ချိန်တည်း ဖြူ ချပစ်ခဲ့သည်။ ။

တနံ့နံ့နှင့် အခံရခက်တာက တစ်မျိုး။ သူ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကြိုးပမ်းခြယ်မှုန်းထားသော ပန်းချီကားကြီးနှင့်အတူ နိုင်ငံခြားသွား သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ တကူးတကမှာ ယူထားသော သူ့အ လွန်နှစ်သက်သည့်ဆေးတွေပါ ဆုံးရှုံးသွားတာမို့ နှမြောစိတ်ဖြစ်ပေါ်နေ ရတာက တစ်မျိုးနှင့် ရင်ထဲ တင်းကျပ်လွန်းရသည် မို့ ညဘက်ရောက် တော့ မနေနိုင်ဘဲ မေမေ့ကို ရင်ဖွင့်မိသည်။ ။

မေမေက ပထမ အံ့သြနေသည်။ ။ နောက်တော့ ရယ်မောနေပြန်၏။

သူနှင့်မေမေ နှစ်ယောက်သာရှိသော ထမင်းဝိုင်းက ဘယ်တော့မှ တိ တိဆိတ်မနေတတ်ပါ။

အကြောင်းက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုတော့ ဆွေးနွေးဖြစ်သည် ချည်း။

နေတာက လူကြီးစတိုင်နှင့် နေထိုင်တတ်သော သူကလည်း မေမေ ရှေ့ရောက်လျှင် 'သား' 'သား'နှင့် ကလေးလုံးလုံး ဖြစ်ရပြန်သည်။ ။

သူ မေမေ့ကို အရမ်းချစ်သည်။ ။ ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးသည် မေမေပဲ ဖြစ် ၏။

မေမေကလည်း သူ့ကို အလွန်အမင်းချစ်သည် ဟု သူထင်သည်။ ။ မေ မေဟန်က ထာဝစဉ်ငြိမ်းချမ်းကာ စကားပြောလည်း အလွန်ချိုသာသည် ။ နောက်တစ်ခုက မေမေအရမ်းချောပြီး နုပျိုတာပဲ ဖြစ်၏။

ရှိသမျှဆံပင်တွေသိမ်းကာ ဘီးဆံပတ်ကြီး အစဉ်လိုပတ်ထားတတ်သော မေမေ့မျက်နှာက ကြည်ညိုလေးစားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အေးမြကျက်သရေရှိပေမယ့် နုစိုသောအလှအပများကိုကား မဖုံးကွယ်နိုင်သည့်အပြင် ပို၍ ပင် ရှင်းလင်းထင်ရှားစေလေသည်။ ။

လူကြီးတွေ သဘောကျ ပေးစားခဲ့သော၊ မေမေ သိပ်မချစ်ဟု သူထင်သော သူ၏ ဖေဖေသည် သူငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ ။

ဖေဖေ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း မေမေ့အသွင်သည် ပိုမိုတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခဲ့သည်။ ။

သူ့အတွက် အစစအရာရာ အားကိုးရသော ကျေးဇူးရှင် မေမေ့ကို ရဲသန် ငယ်ငယ်ကတည်းက လေးစားခဲ့ရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်တတ်တာလည်း အကျင့်တစ်ခုပင်။ ။

မေမေကလည်း သူ့အပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးတတ်သည်။ ။

ကျောင်းကိစ္စ၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းကိစ္စ၊ ပန်းချီကိစ္စမှ အစ နောက်ဆုံး သူရည်းစားမထားရေး ကိစ္စထိ မေမေပါဝင်သည်။ ။ နေရာတကာ စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သည်။ ။

သူ စာမကျက်လို့ မရ။ တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လည်လို့ မရ။ တစ်နေရာရာသွားလျှင် မပြောဘဲသွားလို့ မရ။ ထမင်းပြန်မစားလို့ မရ။ ဘယ်လောက်ကြီး စိတ်ပါပါ အအိပ်ပျက်အစားပျက်ခံပြီး ပန်းချီဆွဲလို့ မရ။ အဲသည် 'မရ' တွေကို သူကလည်း ကျေနပ်လက်ခံသည်။ ။

မေမေ့ စည်းမျဉ်းဘောင်လေးထဲ မေမေ့သဘောကျနေထိုင်ရခြင်းကိုပဲ သူ များစွာပျော်နေတတ်သည်။ ။

အဖြစ်ချင်ဆုံးက သားလိမ္မာလေး။ ။

"သားပြောသလိုဆို သူက ပန်းချီကားကို အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်
နေတဲ့ ဥစ္စာ သားကတစ်အားကြီး သွားအော်လိုက်တော့ လန့်ပြီးအယော
င်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်သွားတာနေမှာ ပေါ့၊ သားအပြစ်လဲ ဘယ်ကင်းမ
လဲ"

"ဟာ . . . မေမေကလည်း ၊ သားကြောင့်လန့်သွားတယ်ဆို ထားပါ
တော့၊ သားစိတ်ဆိုးတော့ သူ မတောင်းပန်သင့်ဘူးလား၊ မတောင်းပန်
တဲ့ အပြင် ဆေးခွက်တွေ မှန်ချပ်တွေပါ ပစ်ချပစ်လိုက်တာဗျ၊ သား ဒေါ
မကန်သင့်ဘူးလား"

"ဪ . . . ဆိုးနေ နဲ့နေကျဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့ကွယ်"

"ဆရာက ဘယ်လောက်များ အလိုလိုက်ထားသလဲမသိဘူးဗျာ၊ တွေ
ရာလူ အနိုင်ကျင့်ရမယ်လို့ များ စွဲနေပြီလားပဲ၊ သူ့အရွယ်နဲ့ အပြောအဆို
အမူအရာတွေက တစ်စက်မှ မအပ်စပ်တော့ဘူး မေမေရ၊ ကမ်းကုန်ရော
ပဲ"

"တစ်ခါတည်း ကြုံရသေးတယ်၊ သားက သိလှချည်လား"

"သိတာတင် မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ချို့တည်း လက်မြှောက်ခဲ့ရတာ"

မျက်ခုံးရှုံ့ထားသော သူ့အမူအရာကြောင့်လားတော့မသိ။ မေမေက
တိုးတိုးရယ်ပြန်သည် ။

သူပြောသမျှ နားထောင်ပြီး တစ်ချက်မှ မကောင်းပြောတာမရှိသေး။
မမြင်ဖူးသေးသော ချာတိတ်မလေးကို နဂိုကတည်းက
ခွင့်လွှတ်ဟန်အပြည့် ရှိထားနှင့်၏။

မမြင်ဖူးရသေးသူရော၊ ကြုံဖူး သိဖူးပြီးသားသူတွေပါ တစ်ယောက်မ
ကျန် သူမကို အပြစ်မမြင်ကြတာ အတော်ပင် ထူးဆန်းလှသည် ။

ကုသိုလ်ကံ ကောင်းတယ်လို့ ပဲ ပြောရမလား။ ကြီးကြီးစိုးကိုယ်တိုင် တဖွဖွချော့မော့မဆုံး။ ကိုတာဖိုးကြီးဆိုလျှင် ကိုကာကိုလာတွေ ဘာတွေ ပြေးယူ လာပြီး ပျာယာခတ်အောင်ကို အရေးပေးတာ သူ မြင်ခဲ့ရသည်။ ။

စိတ်ထဲမှာ ချဉ်လွန်းတာမို့ ကြည့်၍ ပင် မရချေ။

သူတို့ ထိုင်နေကြစဉ် ဖုန်းလာတော့ သမီးလေး ဒယ်ဒီဆီကဆိုတာနဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး ဖုန်းဆီပြေးတာ ဘယ်လိုမှ သည်းခံမကြည့်နိုင်တော့တာ မို့ ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ သူ ပြန်ခဲ့၏။

သူဘာပြောပြော မေမေက ကလေးစိတ်လေး ထင်ပါရဲ့ ကွယ်ဟု ထပ်ပြောမှ ပဲ သေချာလှတာမို့ သူ ဆိတ်ဆိတ်ပဲနေလိုက်တော့၏။

ထမင်းစားပြီးတော့ သူ အငြိမ်မနေ။ မေမေနှင့် ကူသိမ်းဆည်းစရာရှိတာတွေ သိမ်းဆည်းပေးသည်။ ။

အားလုံးပြီးတော့ မေမေက စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ကာ စာဖတ်နေလိုက်တာမို့ သူ အခန်းထဲပဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

စာကြည့်စားပွဲဘေးမှာ ရှိသည့် သူကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲထားသော မေမေပုံတူပန်းချီကားကို လှမ်းကြည့်မိရင်း သူ့အတွေးတွေ နက်သွားရ၏။

ခုတင်ပေါ် သွားမှီထိုင်ကာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဆွဲယူပိုက်ထားလိုက်ပြီး အတွေးတွေကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်၏။

ပုံတူကားချပ်ထဲမှ မေမေမျက်နှာ ချောချောဆီ ကြည့်မိပြန်တော့ ဆရာဦးဝင့်ပန်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း မြင်ယောင်မိလေသည်။ ။

တစ်နှစ်ခွဲဆိုသော အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်းမှာ သူတို့ သားအမိနှင့် ဆရာဦးဝင့်ပန်တို့ ၏ ရင်းနှီးခင်မင်မှုမှာ ထင်တာထက် များ ပြားနက်ရှိုင်းခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲလေ။

အခန်း (၃)

တစ်ခန်းလုံး ရှိရှိသမျှ ပန်းချီကားတွေရှေ့ ရပ်ရပ်လာခဲ့တာ ခြေထောက်ပင် တောင့်နေရပြီ။

သို့ပေမယ့် ရဲသုန် ဘာကိုမှ သတိမပြုမိနိုင်။

လက်ထဲက ကတ်တလောက် စာအုပ်ပါးလေးကိုလှန်လိုက်၊ ပန်းချီပုံကို ကြည့်လိုက်နှင့် သီးခြားကမ္ဘာထဲရောက်နေသူလို စိတ်ဝင်စားနစ်မြုပ်နေရလေသည်။

ပန်းချီဆရာ ဦးဝင့်ပန်၏ တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲခန်းမသို့ သူရောက်လာခဲ့တာ အစောကြီးကတည်းက။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆရာဦးဝင့်ပန်၏ ပန်းချီတွေကို သူ အလွန်ကြိုက်ခဲ့သည်။

တစ်ခါတလေ ဆရာပညာနှင့် ဆရာကို လေးစားရပုံတွေကို သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲ တသသပြောမိသည် အထိ။

ဆရာကားတွေ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ပြပွဲတင်မည်ကြားတော့ သူဝမ်းသာရ၏။ ပထမဦးဆုံး ဖွင့်လှစ်သည့်နေ့မှာ ပင် သူအရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ဆရာကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ရင်းနှီးချင်းကပ်လိုပါသည်။ ဆရာပညာတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှရသမျှ ပေးဝေသမျှ အ

ပတ်တကုတ်ဆည်းပူးလိုသည် မှာ လည်း ရင်ထဲ အကြိမ်များ စွာ ဖြစ်ထွန်းဖူးသော ဆန္ဒပဲဖြစ်သည်။ ။

အလွန်ပြည့်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲဟု တော့သူ့ဆရာနှုတ်ဖျားမှ ကြိမ်ဖန်များ စွာ ကြားခဲ့ရဖူးလေသည်။ ။

ရိုရင်းစွဲ ကြည်ညိုလေးစားစိတ်က တစ်စတစ်စ မြင့်တက်ခဲ့သည်။ ။

ခုလည်း လာကြည့်သမျှလူတွေထဲ သည် ပန်းချီကားအားလုံးကို နားအလည်ဆုံးနှင့် အနှစ်သက်ဆုံးသည် သူပဲဖြစ်ရမည်ဟု ရင်ကော့ပြောဝံ့ပါသည်။ ။

ပြခန်းတစ်ပတ်ပြည့်မည့် နောက်ဆုံးပုံရှေ့မှာ သူ အကြာဆုံး ရပ်နေမိသည်။ ။

ဆံတောက်ကလေးနှင့် ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီ၊ ရွှေချည်ထိုး ချိတ်ထဘီကလေးကို အပြည့်အစုံဝတ်ကာ ဆီမီးခွက်ကလေး လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး ကနေဟန်က အလွန်တရာမှ အသက်ဝင်လှသည်။ ။

ပြီးရိပ်သန်းနေသော မျက်နှာနုနုလေးမှ အစ လက်ကလေး ချိုးထားတာအဆုံး နည်းနည်းမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိ။ အလင်းအမှောင်၊ အနေအထား၊ ဆေးသား၊ အကုန်လုံး အပိုအလိုမရှိ ကွက်တိဝင်သည်။ ။

အကုန်လုံး လက်ရာကောင်းတွေချည်း ဖြစ်ပေမယ့် သည် ပုံကို သူ အနှစ်သက်ဆုံး၊ ကြည့်မဝဆုံး ဖြစ်နေရသည်။ ။

ဘယ်လိုလိုက်မှတ်မှတ် မှတ်သားစရာတွေ မကုန်။ ဆရာ့ပညာကို အထင်ကြီးပြီးရင်း ကြီးလာရပြန်သည်။ ။

သည် မျှ တော်လွန်းသော ပန်းချီဆရာကို ချက်ချင်းသွားတွေ့ချင်စိတ်၊ ရင်ထဲခံစားရသမျှကို ချီးမွမ်းဖွင့်ဟလိုစိတ်၊ ရိုးသားစွာ အားကျအတုယူ

မိသည် ကို အားပါးတရ ပြောလိုစိတ်တွေပါ ရင်ထဲ အပြင်းအထန် ရိုက်ခတ်နေသည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် ပန်းချီပုံကို အပိုင်ယူထားချင်စိတ်လည်း တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်သည်။ ။

ထူးခြားသည့် က ပန်းချီကားအားလုံးမှာ တစ်ခုမှ ရောင်းဈေးမရေးထား။ ရောင်းရန် မဟုတ်ပါလို့ လည်း မချိတ်ဆွဲထား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် ကားကိုတော့ ဝယ်ဖြစ်အောင်ဝယ်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။

ထို့အတူ သူ့ခြေလှမ်းတွေကလည်း သူငယ်ချင်းပန်းချီဆရာတချို့ စုထိုင်နေကြသော အရှေ့ဘက်ရှိ ကောင်တာသဘောလိုမျိုး နေရာလေးဆီ ဦးတည်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရသည်။ ။

"လာ . . . ဟေ့ကောင်၊ ထိုင်"

လွတ်နေသော ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်မိမှ ခြေထောက်တွေ အတော်ညောင်းနေပါလားဆိုတာ သိသွားရ၏။

"ဘယ်လိုလဲ၊ စုံစုံစေ့စေ့ကော လေ့လာခဲ့ရဲ့ လား"

ဝင်းကို အမေးကို သူ ပြန်မဖြေမိ။

"ဘာလဲ၊ ကိုရဲက ဆရာဦးဝင့်ပန် ပန်းချီတွေ တစ်အားစိတ်ဝင်စားလို့ ဆိုကွ"

"အေးလေ . . . ဒီကောင့်မေးကြည့်ပါလား"

"သွားမမေးနဲ့ ယောက်ဖ၊ ညနေ နေဝင်သွားတဲ့ အထိ ဒီကောင် ထိုင်ညွှန်းနေလိမ့်မယ်"

ဝင်းသော်က အကြောင်းသိပုံမျိုးနှင့် ကမန်းကတန်းထပြော၏။

"ဒါကတော့ကွာ . . . ညွှန်းသင့်တဲ့ သူမို့လို့ ပါ။ မင်းတို့ ကော အားမကျဘူးလား၊ စိတ်မဝင်စားဘူးလား"

"စိတ်မပါရင် ဒီရောက်နေမလားကွ"

"အေးပါ ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ ကို ငါတစ်ခုပြောမလို့ ၊ အထွက် ဂိတ်ဘိတ်ဆုံးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဆီမီးခွက်အကပုံကွာ၊ အဲဒီကား ငါ ဝယ်ချင်တယ်"

"မင်း တကယ်လား"

"ဟ . . . ငါက နောက်နေရဦးမှာ လား"

"ဈေးတော့ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကားက ဘယ်ရှုထောင့်ကပဲကြည့်ကြည့် အရမ်းညွန့်တယ်"

သူတို့ စကားဝိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆေးတံထိုင်သောက်နေသော ခပ်ဝဝလူကြီးတစ်ယောက်က သူတို့ အဖွဲ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည် ။

"မင်းတို့ ပြောတဲ့ ကားတင်မကဘူး၊ ဒီထဲမှာ ရှိသမျှကားတွေ တစ်ခုမှ ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး တဲ့ ၊ ဦးလေး မေးပြီးပြီ"

"ဟာဗျာ"

ရဲသုန် စိတ်ပျက်သွားရ၏။

ဒါကြောင့် ဘာမှ ဈေးရေးမထားတာကိုး။

ဦးဝ င်ပ န်မ္မာ ငွေကြေး ကြွယ်ဝချမ်းသာသူဟု တော့ သူကြားဖူးထားပါသည် ။ သို့ပေမယ့် သည် လောက်အထိတော့ အနုပညာကို သီးသန့်တန်ဖိုးထားနိုင်မည်တော့ မထင်ထားတာအမှန်။ အံ့ဩ

သလို စိတ်ကူးကိုလည်း သဘောကျရ၏။

ရောင်းမည်မဟုတ်မှန်း သိရတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"မင်းတို့ က ပန်းချီဆရာလေးတွေမဟုတ်လား၊ တော်ကြာ သူ ရောက်လာမှာ ပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး ဆွေးနွေးပြီး ဝယ်ချင်တဲ့ အကြောင်းလေး ပြောပြပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ကယ် ကိုရဲ၊ မင်းလည်း ဒီလောက်သဘောကျနေတာ မထူးဘူး၊ အဲဒီဆရာလာရင် ခပ်တည်တည် သွားသာမိတ်ဆက်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ"

အကုန်လုံးက တညီတညွတ်တည်း မြှောက်ပေးကြသည်။ ။

နဂိုကတည်းက တွေ့ချင်နေသော ရဲသုန်ကတော့ စိတ်တွေပင် လှုပ်ရှားလာရလေသည်။ ။

ခိုင်ခိုင်မာမာ စွဲလမ်းနေပြီး အမြဲနမူနာယူ အထင်ကြီး ကြည်ညိုလေးစားပြီးသားမို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ။

ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးရှိမလဲ၊ သူ့ကို အသိအမှတ်ပြုပျံ့မလား၊ စကားပြောရတာ ခက်နေမလား။ သူ လျှောက်စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

နည်းနည်းစာဖွဲ့ပြီး ပြောရလျှင် ရင်တွေဘာတွေပင် ခုန်ချင်နေသည်။ ။

မင်းသော် လှမ်းပေးသော စီးကရက်ကို ယူပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်မှ ရင်ထဲ ငြိမ်းသွားရသည်။ ။

ဆရာ ဦးဝဋ်ပန်ရောက်လာလျှင် ဘယ်လိုပုံစံနှင့် စကားသွားပြောရမလဲဟု သေချာတွေးနေဖြစ်သည်။ ။

ဆရာပန်းချီကားလေး ကြိုက်တယ်၊ ရောင်းမရောင်းဆိုတာလေးသည် တကယ်တော့ အဓိကပြောချင်သော အကြောင်းအရာ မဟုတ်။ သူဖြစ်ချင်တာက ယခုတွေ့ဆုံခြင်းမှ စတင်ပြီး ဆရာတစ်သက်၊ သူတစ်သက် အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး အနက်ရှိုင်းဆုံးသော ခင်မင်မှုဖြင့် ရင်းနှီးပတ်သက်ချင်တာပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့အပေါ် သားတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်လျှင် တောင် တူလေးတစ်ယောက် အဖြစ်လောက်နီးပါး သံယောဇဉ်ရှိစေချင်သည်။ သူ့ဘက်ကတော့ သည် ထက်မက နွေးထွေးမှုတွေ ရှိနေခဲ့ကာ ရင်ထဲမှာ ကျွမ်းဝင်လွန်းစွာ တစ်ဦးတည်း တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး နည်းယူမှတ်သားတာမျိုး မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးသည်။ ။

သူ့ဘက်ကဆန္ဒတွေက သည် လောက် မြင့်မားနေပေမယ့် တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်မှုကို သူ မမျှော်လင့်ရဲ။ သာမန်ကာလျှံကာ သဘောထား ဆက်ဆံလိုက်မှာ ကို ကြောက်နေမိတယ်ဆိုတာ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလိုပါသည်။ ။

ဒါတွေကြောင့်ပင် သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့ မကြိုးစားခဲ့တာပါ။

မျှော်လင့်ထားသမျှ ကြေကွဲဆုံးရှုံးသွားရတာထက်စာလျှင် ရင်ထဲမှာ တစ်ဖက်သတ် ရှင်သန်နေရတာကိုပဲ သူ တွယ်ဖက်ထားမိပါသည် ဆိုလျှင် ယောက်ျားမဆန်လိုက်တာဟု ပြောကြလေမလား။

မတတ်နိုင်။ သူ့ခံစားမှုကို သူပဲ နားလည်နိုင်ပါသည်။ ။

ဘဝမှာ အလေးထားမိဆုံးက ပန်းချီဆိုတော့ ပန်းချီနှင့် ပတ်သက်၍ အထွတ်အထိပ်ဟု သူခံစားမိသော ဖန်တီးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် လည်း

သူ့ဘဝ၊ သူ့အတွေးအိမ်မှာ အရေးပါသင့်သလောက် ပါနေတာ မဆန်း။

"ဟေ့ကောင် . . . ကိုရဲ"

အနားမှ တစ်ယောက် ပခုံးလာပုတ်မှ သူ သတိဝင်သည် ။

"ဘာငေးနေတာလဲ၊ ဟိုမှာ မင်းတွေ့ချင်တဲ့
ဆရာဦးဝင့်ပန်ဆိုတာပေါ့"

"ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟိုမှာ လာနေကြတာလေကွာ၊ သုံးယောက်ထဲမှာ အလယ်က တိုက်
ပုံအဖြူနဲ့ က ဦးဝင့်ပန်"

တင့်တယ်စွာ လျှောက်လှမ်းလာကြသော လူသုံးဦးဆီ ဖျတ်ခနဲအကြ
ည့်ရောက်သည် ။

အလယ်က . . .

"ဟာ အတော်ငယ်သေးတာပဲ၊ ငါကအသက်ကြီးပြီမှတ်တာ၊ ကြည့်ပါ
ဦး ထင်တောင်မထင်ရဘူး"

နက်ပြောင်ပြီး လက်နေသော ဆံပင်တွေကို ဘေးခွဲပြီး သပ်ရပ်စွာ
ဖြီးထားသည် ။ ရုပ်အင်္ကျီ အဝါနုအပေါ် ဖွေးဆွတ်နေသော တိုက်ပုံအဖြူ
ကို ဂန့်ဂေါပုဆိုးနှင့်တွဲ၍ ခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

မဝိန်လွန်း၊ မဝလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ် တောင့်မတ်မတ်က ခါးကုန်းခြ
င်း၊ ဗိုက်ရွဲခြင်း အလျှင်းမရှိ။

ပန်းချီဆရာရုပ်မဟုတ်လို့ မင်းသားရုပ်လည်း မဟုတ်ပါ။ သန့်ပြန့်လွ
န်းသော ဥပမိရုပ်က ပညာတတ်ဆန်သည် ။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သည် ။ သ
ဘောထားမြင့်မြတ်ပြည့်ဝသော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ပြင်ပပုံသ

ဣန္ဒာန်ကတော့ အပြည့်အဝ ထောက်ခံပေးနေသည်။ ။

တည်ငြိမ်သောမျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းတွေက မပြီးဘဲနှင့် ပြီးမယောင် ချို့နေတာပါလားဆိုတာ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာမှ ရဲသုန် သေချာသတိ ပြုမိသည်။ ။

ပြခန်းတာဝန်ခံနှင့် အခြားသူတွေပါ ခန်းမရှေ့အထိထွက်ပြီး ကြိုဆို နေကြတာကြောင့် ရုတ်တရက်တော့ သူ့မြင်ကွင်းကို ကွယ်သွားရသည်။ ။

အဝင်ဝ ညာဘက်ထောင့်ရှိ အခန်းငယ်လေးထဲကို ဦးတည်ဝင်ရောက်သွားတာကို သူ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ ။

တစ်အောင့်လောက် ကြာတော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ဘဲ သူ ခွင့်တောင်းပြီး လိုက်ဝင်သွားဖြစ်သည်။ ။

ဆရာ ဦးဝင့်ပန်၏ ရှေ့မှာ သွားရပ်တော့ သူ့ရှေ့ခုံမှာ ထိုင်ဖို့ မေးဆတ်ပြသည်။ ။

"ကျွန်တော် ရဲသုန်ပါခင်ဗျ"

"မောင်ရဲသုန်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပန်းချီ ရဲသုန်ဆိုတာလားကွာ"

သူ အားတက်လွန်းစွာ ခေါင်းကို မြန်မြန်ညိတ်ပြုဖြစ်သည်။ ။

သူ့ကို သိနေပါလား ဆိုသောအတွေးက ရင်ထဲလှိုင်းခတ်သွားအောင် ပျော်ရပါသည်။ ။

"ဦး ကြားဖူးပါတယ်၊ မင်းလက်ရာ အချို့ကိုလည်း ဦးသေချာလေ့လာဖူးတယ်၊ လူချင်းသာ မတွေ့ဖူးတာ"

စကားပြောပြေပြစ်ကာ ရင်းနှီးမှုအပြည့်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ တုံ့ပြန်
တာမို့ ကျေနပ်သွားရသည်။ ။

"ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ ဆရာက ကျွန်တော့်မြင်ဆရာအ
ရင်းမို့လည်း အမြဲလေးစားပြီး တွေ့ချင်နေခဲ့ပါတယ်"

"ဪ"

"ဆရာပန်းချီတွေကို ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ခုလဲ ဒီပြခ
န်းက နံပါတ် ၄၀ မြောက် ဆီမီးခွက်အကပုံပန်းချီကားကို ဝယ်ပြီးသိမ်း
ထားချင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကား ရောင်းပါ"

"ဟုတ်ပြီ မင်းနဲ့ ဦးနဲ့ စိတ်ကူးတူတယ်၊ မင်း ပြောတဲ့ နံပါတ် ၄၀ ကို
ဦးလဲ အားအရဆုံးပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်မဆုံး ဖြစ်နေတယ်ကွ"

ရဲသုန် မျက်နှာနည်းနည်း ပျက်သွားရ၏။ ရေးဆွဲသူကိုယ်တိုင် မြတ်
နိုးလွန်းနေမှ တော့ ရောင်းပါတော့မလားဆိုသည့်အတွေးက ချက်ချင်းဝ
င်သည်။ ။

တစ်ကားမှ ရောင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသူက သူ အနှစ်သက်ဆုံးကို
ရောင်းဖို့ မလွယ်။

"ဒီလို စိတ်ဝင်တစား ဝယ်ယူချင်တာသိရတော့
ဦးဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အထူးသဖြင့် ခုတက်သစ်စ လူငယ်ပိုင်းတွေထဲမှာ မော်ဒန်နဲ့ ပတ်သ
က်ရင် မင်းရဲ့ လက်ရာကို ဦးကလည်း သဘောအတွေ့ဆုံးပဲကွ၊ ခုလို
ရင်းနှီးခွင့်ရတာ ကျေနပ်စရာပဲ"

သူ ဝမ်းသာလွန်းသည် မို့ ပြန်ပြောရမည့် စကားပင်ရှာမရ။

တစ်ချိန်တည်းနှင့် ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့်အတိုင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခင်မင်သွားရလေသည်။ ။

"မင်းကြိုက်တဲ့ အဲဒီလို ဆီမီးခွက်တင်ပြီး ကနေတဲ့ ပုံချည်းပဲ ဦးအိမ်မှာ ငါးခုရှိသေးတယ်၊ ဦးအနေနဲ့ ကတော့ အညီအမျှ ကျေနပ်အားရတာ ချည်းပဲလေ၊ ဒါကြောင့် တစ်ကားပဲ ပြပွဲတင်လိုက်တာ"

သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ။

"ဒီက စာရင်းဇယားလေး နည်းနည်းလုပ်ပြီးရင် ဦးပြန်မှာ ၊ မင်းအချိန်ရတယ်ဆိုရင် ဦး အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အိမ်ကကားတွေကိုလဲ ကြည့်ရှုရင်း စကားစမြည်လဲ ပြောရင်းပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူး လား၊ မင်းလိုအလားအလာရှိတဲ့ သူငယ်တွေနဲ့ ဦးကလည်း အင်မတန် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်တာ၊ ဝါသနာတူချင်းဆိုတာ စကားပြောလို့ သိပ်ကောင်းတာကွ၊ တစ်ခါတလေ ဝါသနာတူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ဆုံငုံပြီးလားဆို မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဘယ်လို အချိန်ကုန်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး"

ရယ်မောပြောဆိုပုံကြောင့် သူပါ ယောင်ယမ်းပြီးမိသည်။ ။

"ဆရာ မခေါ်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်က လိုက်ချင်နေတာ၊ ဖိတ်ခေါ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာနဲ့ ခုလိုကြုံရတာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မှတ်တမ်းဝင်တဲ့ အထူးခြားဆုံးနေ့ပဲ"

စိတ်ထဲမှာ ရှိသမျှကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချလိုက်တော့ ဆရာ ဦးဝင့်ပန်က နားလည်ပုံမျိုးနှင့် ကြည်လင်စွာပြုံး၏။

အဲသည် နေ့က ဆရာနှင့်အတူ ဆရာ့အိမ်ဂေဟာသို့ သူ မထင်မှတ်ထားဘဲ လိုက်ပါခွင့်ရခဲ့သည်။ ။

ထို့အတူ သူ့ဆန္ဒတွေလည်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အတိုင်းထက်အလွန် ပြည့်ဝခဲ့ရသည်။ ။

သူ ဝယ်လိုပါသည် ဆိုသော ပန်းချီကားကို လက်ဆောင်ပေးမည်ဆိုတာကို သူ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ။

ထိုထက် ပိုမိုမက်မောဖွယ်ကောင်းသော လှိုက်လှဲဖော်ရွေရင်းနှီးမှုနှင့် သူလိုချင်သော နီးစပ်စွာ သင်ယူဆည်းပူးခွင့်၊ ပညာရယူခွင့်တွေကို ရတာနှင့်ပင် အတိုင်းမသိ ကျေနပ်နေရပြီဆိုတာတော့ ဖွင့်မပြောဘဲနှင့် ဆရာ သိလိမ့်မည်ထင်သည်။ ။

ဆည်းကပ်သင့်သော၊ ဆည်းကပ်ချင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ကျွမ်းဝင်ခွင့်ရခြင်းထက် မင်္ဂလာရှိလွန်းသည် ဟု အားပါးတရ ဟစ်ကြွေးချင်ပါသည်။ ။

*

အခန်း (၄)

အနီးကပ် ရင်းနှီးခွင့် ကြုံရပြီးသောအခါမှာ မူလထင်ထားတာထက် အများကြီး ပြည့်ဝပြီး သဘောထားမြင့်မြတ်ပါလားဆိုတာ တစ်စတစ်စ ပိုပြီးနားလည်ခဲ့ရသည်။ ။

ရှာလေရှားလေ ဖြစ်မည်ဟု ရဲသုန်ထင်မိသည်။ ဆရာနှင့် ကြုံဆုံခွင့် ရခြင်းသည် သူ့အင်မတန် ကံကောင်းပါလားဟု မကြာခဏ နှစ်နှစ်ကာ ကာ မှတ်ချက်ချမိသည်။ ။

အထီးကျန်ဆန်သော သမီးတစ်ယောက်ဖခင် မုဆိုးဖိုဘဝမှာ ပျော်ပို က်အေးချမ်းစွာ နေနိုင်သည်။ ။ အနုပညာအပေါ်မှာ သစ္စာတရားကြီးမား သည်။ ။ မာန်မာနကင်းစင်ပြီး ရိုးသားသိမ်မွေ့သည်။ ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ သံ ယောဇဉ် များ ပြားကြီးမားသည်။ ။

စီးပွားရေးကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ပေမယ့် အနုပညာနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွှယ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေချည်းပဲမို့ ကိုယ်တိုင်က အနုပ ညာသမားတစ်ဦးပီပီ ငွေကိုအဓိကမထားဘဲ နားလည်ပေးနိုင်စွမ်း၊ ဝေမျှ ခံစားနိုင်စွမ်း ရှိနေတတ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆရာနှင့်ပတ်သက် ဆက်ဆံပြီးသောသူတိုင်းသည် ဆ ရာနှင့် ကွဲကွာသွားမှာ စိုးရိမ်သလို နောက်ထပ်တစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံ ရမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်သွားတတ်သည်။ ။

နဂိုတုန်းက သူသည် ဆရာဦးဝဋ်ပန်က သူ့အပေါ်တူတစ်ယောက်နီးပါး သံယောဇဉ်ရှိစေဖို့ အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့သည်။ ။

လက်တွေ့မှာ ဆရာက သားအရင်းတစ်ယောက်လို သူ့အပေါ် သဘောထားပြီး အစစအရာရာ သွန်သင်လမ်းညွှန်သည်။ ။

လုပ်ငန်းတွေထဲ ခေါ်ဆောင်သွားကာ လေ့လာစေသည်။ ။ သူ့ဆီမှ အကြံဉာဏ်တောင်းတာမျိုး၊ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်တာမျိုးပင် ရှိလာတော့ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ငါကွဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်ချင်ချင်ပါ။

ဆရာအနီးအနား ထာဝစဉ် နေမိရင်းက ဆရာအပေါ် အရမ်းပင် သံယောဇဉ်ဖြစ်လာရသည်။ ။

ဆရာက သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေကို ထုတ်ဝေပေးသည်။ ။

ပြီးတော့ လက်ရာသန့်သန့် ရုပ်ပြစာအုပ်တွေကို ထုတ်ဝေသည်။ ။ ပန်းချီသမား လေးငါးယောက်က ဆရာထံမှာ အလုပ်စုံလုပ်သည်။ ။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ၊ ပိုစတာ၊ ဘာလုပ်မလဲ။ အဲသည် ပန်ရိပ်မြို့မှာ အပ်လို့ ရသည်။ ။

ဆရာ၏ မန်နေဂျာလည်း ဖြစ်၊ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သူက လေးလေးခိုင်ပဲဖြစ်သည်။ ။

ဆရာက သူ့ပန်းချီခန်းထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်ပေမယ့် သူ့လုပ်ငန်းတွေကို နောက်ဆံတင်းစရာ မလို။ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလို။ လေးလေးခိုင်က သစ္စာရှိစွာ၊ စိတ်ချရစွာ ပြီးပြည့်စုံအောင် ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိ၏။

ဆရာအလုပ်တွေကို နားလည်သွားတော့ သူငယ်ချင်းရောင်းရင်းတွေ

ကို အသိပေးရသည် ။ ဆက်သွယ်ပို့ဆောင်ပေးဖြစ်သည် ။
တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာသော ပန်ရိပ်မြို့မှာ အမာခံပန်းချီဆရာ
ချည်းပဲ သူ့အပါအဝင် ဆယ့်တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည် ။

ဆရာက သူ့ကို ပန်ရိပ်မြို့မှာ ကြီးကြပ်သူ၊ ညွှန်ကြားသူအဖြစ် နေရာ
ပေးသည် ။

ကျောင်းပြီးကတည်းက အလုပ်မဝင်ဖြစ်သေးသော သူက စိတ်ပါဝင်
စားစွာ လက်ခံခဲ့သည် ။

ဆရာက သူ့အပေါ် အလိုက်သိနားလည်လွန်းစွာ ပန်ရိပ်မြို့မှာ အခန်း
တစ်ခန်း သီးသန့်လုပ်ပေးသည် ။

သူ့စိတ်ကြိုက် ပန်းချီဩယ်မှုန်းရန် အလွန်ပင် သင့်လျော်တာမို့ သူ ပန်
ရိပ်မြို့မှာ နေပျော်ခဲ့သလို ဆရာ့ထံပါးမှာ လည်း ချဉ်းကပ်မပျက်ရှိခဲ့သ
ည် ။

ဆရာ၏ သမာသမတ်သဘောထားရှိလွန်းမှုကို အားလုံးလက်ဖျားခါ
ရပါသည် ။

မင်းသော်ဆိုလျှင် အရင်က နေ့စားသဘောလိုမျိုး တစ်နေကုန်တစ်
နေခန်း လိုင်းကူးရသည် ။ ပညာက မြင့်ပေမယ့် အဆင့်အတန်းက မမြင့်
။ ရိုးသားပြီး အားနာတတ်လွန်းတာမို့ သူများ ခိုင်းဖတ်အဖြစ်ပဲ နှစ်ရှည်
လများ အနုပညာကို ခေါင်းပုံဖြတ်ဝါးမျိုခံခဲ့ရသည် ။

ဆရာ့ဆီရောက်လာတော့ ရုပ်ပြမင်းသော်အဖြစ် နာမည်ကြီးလာသ
ည် အထိ ဆရာက ပံ့ပိုးအားပေးခဲ့သည် ။ မင်းသော်ဆို သူ့ဘဝကို အံ့ဩ
မဆုံးပါ။

အလားတူဖြစ်ရပ်ကလေးတွေ အများကြီးရှိသည် မို့ အားလုံးလိုလို

က သစ္စာရှိစွာ၊ ရိုးသားကျိုးနွံစွာ အလုပ်ကို အဝီအပြင်ကြိုးစားကြသည်။ ။

ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ လေးလေးခိုင်နှင့် ကြီးကြီးစိုးကိုပင် မိဘသဖွယ် သဘောထား ခင်မင်နေကြသည်။ ။

လုပ်ငန်းမှာ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာရှိပြီး အရမ်းလည်း ပြေလည်တာမို့ ပန်ရိပ်မြို့ကို ရောက် လာပြီး သူတိုင်း ဘယ်တော့မှ မစွန့်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်ကြရလေသည်။ ။

ဆရာ့ကိုလည်း အကုန်လုံးကြည်ညိုလေးစား အရေးထားကြသည်။ ။
ဦးဝင်းပန်ဖြစ်စေချင်သလို လိုက်နာရန် အသင့်ရှိကြလေ၏။

အဲသည် ထဲမှာ သူကတော့ အပိုဆုံးပေါ့လေ။

ပန်ရိပ်မြို့ကို ဆရာရောက်မလာသောနေ့ဆို ဆရာအိမ်သူလိုက်သွားဖြစ်သည်။ ။

သမီးရှိရာ ပြင်ဦးလွင် သွားနေသည့်ရက်တွေမှ အပ ရက်ဆက်ဆက်သလို ဆရာ့ဆီ ရောက်ဖြစ်သည် ချည်း။

ပွင့်လင်းရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလာဖြစ်သည် မို့ တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး ပိုမိုနားလည်လာကြသည်။ ။

အသက် ၄၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာက လူငယ်တစ်ယောက်လို နိုးကြားတက်ကြွသည်။ ။ သူတို့လို လူငယ်တွေနှင့် လုံးဝအထစ်အငေါ့မရှိ ပေါင်းသင်းခင်မင်လို့ ရနေတာကလည်း ဆရာ့ဆီမှာ သူ နှစ်သက်အားကျလျက်ရှိသော အချက်တစ်ချက်ပါပဲ။

ခေတ်အမြင်ရှိသည်။ ။ လူငယ်တွေ သဘောထားကို နားလည်သည်။ ။ ခံစားပေးနိုင်သည်။ ။

စကားပြောတာကအစ 'ကွ' တွေ ၊ 'ကွာ'တွေသုံးပြီး တရင်းတနှီးနှင့် တစ်သားတည်းရှိလှသည်။ ။

ဆရာဦးဝင့်ပန်နှင့် ပတ်သက်သိကျွမ်းပြီး တစ်နှစ်ခန့်အကြာမှာ သူ့အိမ်ကို ဆရာရောက်ရှိလာသည်။ ။ ထိုနေ့ကို သူမမေ့။

တစ်ခါမှ မထင်မှတ်ထားသော ယောင်ယမ်း၍ အိပ်မက်ပင်မမက်ဖူးသော ဆန်းပြားသည့် အဖြစ်သနစ်ကို သူ အံ့ဩစွာ နားလည်ခဲ့ရတော့သည်။ ။

"ဟာ . . . ဆရာ"

ပန်းပင် ရေလောင်းနေရာမှ ဆရာ့ဆီ အပြေးသွားပြီး နှုတ်ဆက်မိသည်။ ။

"အေးကွာ . . . မင်းမလာတာနဲ့ ငါပဲ လာခဲ့ရတာ"

အရင်အခါတွေကလည်း ဆရာ သူ့ကို အိမ်အဝအထိ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာမျိုးတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း ရောက်ရှိလာတာတော့ သည် တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး။

"ကျွန်တော်လည်း လာမလို့ ပဲဆရာ၊ ဒီနေ့ မေမေမွေးနေ့ဆိုတော့ နေ့လယ်လောက်မှ ပဲ လာမလားလို့ ပါ"

"ဟုတ်လား၊ ငါကသိမှ မသိဘဲကွ"

ဆရာက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ချွေးတွေရွဲနေသောသူ့ကို အားပါးတရ ပခုံးလာဖက်သည်။ ။

သားနားသပ်ရပ်နေသော ဆရာ့အဝတ်အစားတွေကို အားနာသည် မို့

ပခုံးကိုပင် ကျုံ့ထားဖြစ်သည်။ ။

"အိမ်ထဲဝင်ဦးနော် ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခဏလေး ရေချိုးလိုက်မယ်"

"ရပါတယ်ကွာ၊ အေးအေးသာလုပ်"

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့ ၏ အပြာရောင်တစ်ထပ်တိုက်လေးထဲသို့ အတူတူဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။

"မေမေရေ"

တိုက်ထဲ ရောက်ရောက်ချင်း မေမေ့ကို အော်ခေါ်ဖြစ်သည်။ ။

"မေမေရေ . . . ကျွန်တော့်ဆရာ လာတယ်ဗျို့"

"ဆရာ . . . ထိုင်ဦးလေ"

ဆရာ့ကို ထိုင်ဖို့ ပြောပြီး မေမေ့ဆီ သွားမည် အလုပ်တွင် ပလတ်စတစ်လိုက်ကာကို အသာလေးဖယ်ကာ မေမေ ရောက်လာသည်။ ။

"ဆရာ . . . ကျွန်တော့်မေမေလေ၊ မေမေ ကျွန်တော်ပြောပြောနေတဲ့ . . ."

သူ့စကားက တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ ရပ်တန့်သလို မေမေ့ခြေလှမ်းကလည်း အခိုက်အတန့် တုံ့သွား၏။ ဆရာက ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ။

"ထား . . . မေထားနော်"

မေမေ့မျက်လုံးတွေက မယုံနိုင်သလို အံ့ဩရိပ်တွေ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဝင်းဝင်းတောက် လက်သွားကာ . . .

"ဪ . . . သားဆရာက ကိုမောင်ကိုး"

ဟု တိုးညှံညှံလေး ရေရွတ်သည်။ ။

သူ့ဆရာဘက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

အံ့ဩဝမ်းသာခြင်းလား၊ ဘာလား သူ မခွဲခြားတတ်သော
ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ဆရာမျက်နှာက ရွန်းလက်ချိုကြည်နေသည်။ ။

သူ ဘာမှ သေချာအကဲမခတ်ပါ။ အလိုအလျောက် အသိတစ်မျိုးက
သူ့ရင်ထဲ ချက်ချင်းဖြတ်ပြေးသည်။ ။

တလောတုန်းက သူတို့ ပန်းချီသမား သူငယ်ချင်းတစ်စု တရားရုံးတစ်ခုကို အလည်အပတ်သဘောမျိုး ရောက်သွားကြသည်။ ။

တရားရုံးမှာ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ကာ စိတ်အနာကြီး
နာနေပုံမျိုးနှင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ကွာရှင်းစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးဖို့
စိုင်းပြင်းနေတာ တွေ့ကြရသည်။ ။

ဘယ်သူမှ ဖျန်ဖြေစေ့စပ်စကားဆို၍ မရ။ ဟိုဘက်ဆွေမျိုး၊ သည် ဘက်ဆွေမျိုး လက်လျှော့ကြရသည်။ ။

နောက်ဆုံး လုံးဝပြတ်သားပုံမျိုးနှင့် လက်မှတ်ထိုးပြတ်စဲကြ၏။

ရုံးပြင်ရောက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်
။

"ဒီလင်မယား ဘယ်တော့မှ မကွဲနိုင်ဘူးကွာ၊ သူတို့ အသေအလဲချစ်
နေတုန်း၊ မျက်နှာကြည့်တာနဲ့ သိတယ်" တဲ့။ ။

ကျန်သူတွေက . . .

"မင်းနှယ် . . . ကွာရှင်းပြီးပါပြီဆိုမှ မကွဲရှိပါ့မလား၊ မလွယ်တော့ပါ
ဘူး"

ဟု ဝိုင်းဝန်း ကန့်ကွက်စကား ဆိုသည်။ ။

"ဟေ့ကောင် ပန်းချီဆရာ မျက်စိကွ၊ မှန်းရင်မလွဲဘူး၊ ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်၊ သူတို့ သံယောဇဉ်ပြတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အလကား"

ဟု အပိုင်ဆိုတာမို့ ရယ်ရင်းမောရင်း အလောင်းအစားလုပ်ပြီး ထိုနှစ် ယောက်ကို စောင့်ကြည့်လေ့လာကြသည်။

နှစ်ရက်အကြာမှာ ပဲ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ပြန်ညှိကြတာမို့ လက်မတ ထောင်ထောင်ဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းကို အဝကျွေးခဲ့ရဖူး၏။

ယခု သူသည် လည်း သည် ကောင့်လိုပဲ ပြောရမည်ထင်သည်။ ပန်း ချီမျက်စိလား ဘာလားတော့မသိ။ သေချာသော အသိတစ်ခုက အခိုင်အ မာ စွဲထင်ရပြီ။

"ဟ . . . ဆရာနဲ့ မေမေက သိနေကြတာပဲ"

"မသိဘဲ ရှိပါ့မလားကွ၊ ငါတို့ တစ်မြို့တည်းသားတွေဥစ္စာပဲ"

ပြီးပြီးကြီးပြောလျက် ပြန်ထိုင်ချလေသည်။ မေမေကလည်း အနီး က ဆက်တီမှာ လာထိုင်သည်။ သူ ဟန်မပျက်ပင် ကျွန်တော် ရေချိုးဦးမ ယ်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး အထဲဘက်ဝင်ခဲ့သည်။

"ဒေါ်ပု . . . ဘာတွေရှိလဲ၊ သေချာစီစဉ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဧည့်သည် ရော ဂ်နေတယ်"

"ဘယ်သူတုံး၊ သား သူငယ်ချင်းလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆရာ"

"ဪ . . . အေး . . . အေး"

ဒေါ်ပုကို မှာ ပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်ခဲ့သည် အထိ မေမေမျက်နှာတစ်လှ ည့်၊ ဆရာမျက်နှာတစ်လှည့် မြင်ယောင်ကြည့်မိရင်း ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီး

မှန်း မသိ။

ရယ်ရမလို၊ ပြုံးရမလို။ ဘာမှန်းမသိသော ခံစားမှုက ရင်ထဲပြည့်ကျ ပ်နေသည် ။

မေမေ့ကိုလည်း သိပ်ချစ်သည် ။ ဆရာ့ကိုလည်း အရမ်းသံယောဇဉ်ရှိ သည် ။ သို့ပါလျက် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရ၏။

မေမေ့မျက်နှာ သည် လောက် ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားဝင်းလက်သွားတာ မျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့။

အေးဆေးသော ဆရာ့စကားသံနှင့် နားယဉ်နေပြီမို့ 'ထား'ဟု ခေါ်သံ မှာ ရင်လှိုင်းခတ်နေမှန်း ရဲသုန်သိနေရသည် ။

သူ ခင်မင်လေးစားရပါသော ဆရာသည် ဟိုးအစောကြီးကတည်းက မေမေနှင့် တရင်းတနှီးရှိခဲ့ကြပုံပါလား။

မယုံကြည်နိုင်စရာပါ။ သူ တစ်ခါမှ ထင်မထားခဲ့။

ခု ဧည့်ခန်းမှာ ဘာတွေပြောနေကြမလဲ။ ဆရာ့အကြောင်းတွေ သူ မေမေ့ကို သေချာပြောပြထားသလို သူ့ဘဝသမိုင်းကို တင်ပြခဲ့တုန်းက လည်း မေမေ့အကြောင်းတွေ ဆရာ့ကို သူပြောပြခဲ့ဖူးသည် မို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြတာဆိုပေမယ့် တစ်ဦးအကြောင်း တစ်ဦးသိပြီးသားလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခုဘဝဟာ သိပ်ရိုးရှင်းသည် ဟု ထင်မှတ်ထား ရာမှ အံ့အားသင့်ဖွယ် အတိတ်စာမျက်နှာတွေကို လှစ်ခနဲ သိမြင်လိုက်ရ ပေပြီ။

ရေချိုးပြီးသည် အထိ သူ့အတွေးစဉ်တွေ မပြတ်နိုင်။

ရင်ထဲလည်း လှုပ်ရှားနေရသလိုရှိ၏။

အဝတ်အစားလဲ၊ ခေါင်းဖြီးပြီး ဧည့်ခန်းကို ပြန်ထွက်ဖို့ ရာ ရင်ထဲ ရှိ
နံနေရသည် ။

သူ ထွက်ခဲ့တော့ မေမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဆရာထပြန်ဖို့ ပြင်၏။

ဆရာနှင့်အတူ 'ပန်ရိပ်မြို့'သို့ ထွက်ခွာရာလမ်းတစ်လျှောက် ရှက်ရ
ယ်ရယ်လျက် တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောလိုက်သော စကားတိုင်းသည် င
ယ်ဘဝသံယောဇဉ်ကို ညွှန်သည် ။

မေမေ့အပေါ် အတော်ပင်နက်ရှိုင်းစွာ တွယ်တာနေလျက်ပဲဆိုတာ အ
စဉ်အေးချမ်း၍ အရိပ်အကဲဖမ်းရခက်သော ဆရာ့မျက်နှာက ပြုံးမလို ရ
ယ်မလို ထားရခက်နေပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်သည် ။

ထိုနေ့က ဆရာရော၊ သူရော ရင်ထဲလှုပ်ရှားနေတာ ဘာအလုပ်မှ မ
လုပ်ဖြစ်တာချင်း တူသည် ။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မေမေ့ကို မေးရမည့်စကားလုံးတွေ အတွေးထဲ
ပလုံစီကာ နေမရထိုင်မရ ဖြစ်နေလေ၏။

သား သေချာသိချင်တယ်မေမေရယ်။